

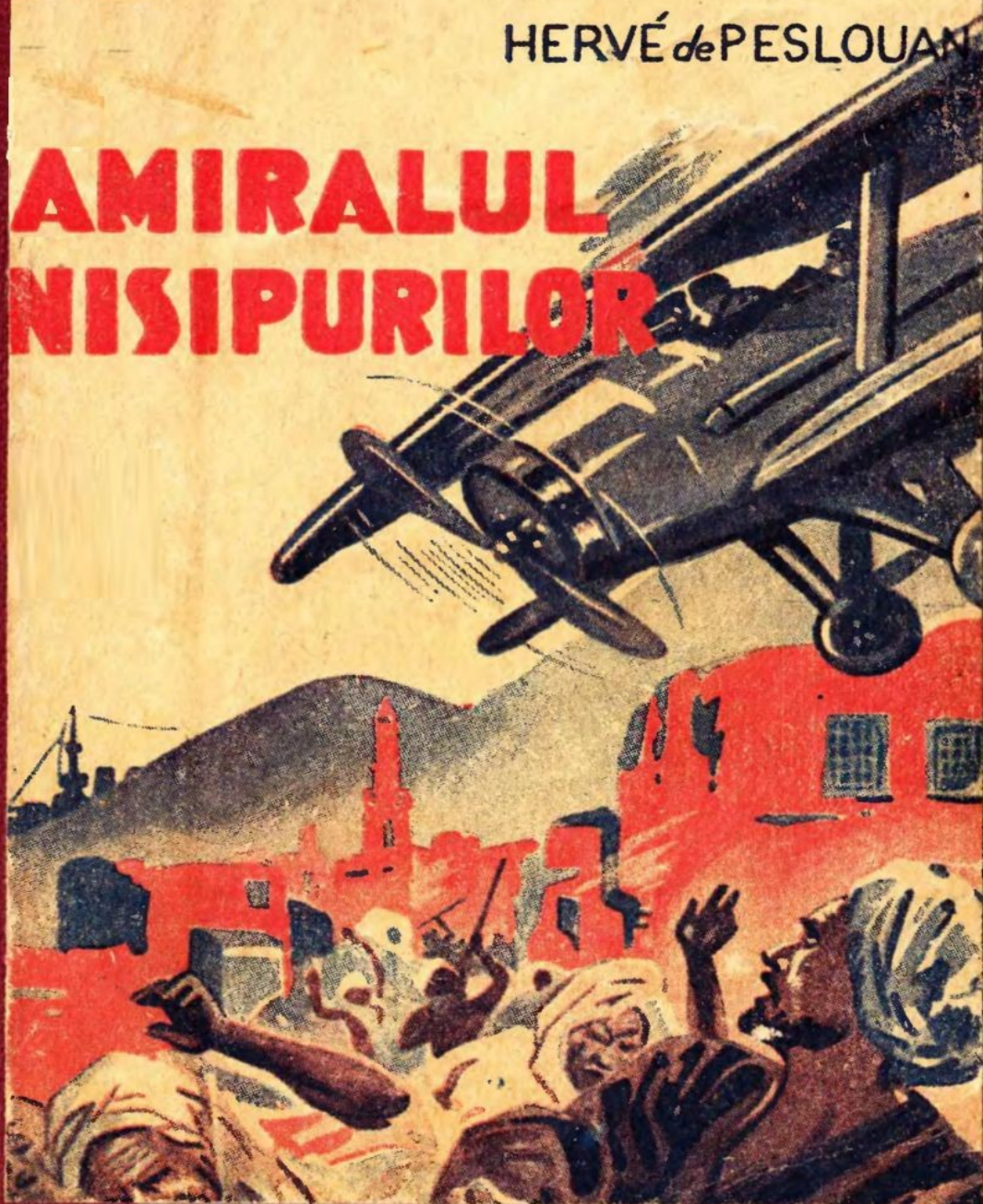

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNI

HERVÉ de PESLOUAN

AMIRALUL NISIPURILOR

„ A V E N T U R A ”
Romane de acțiune și pasiune

HERVÉ DE PESLOUAN

AMIRALUL NISIPURILOR

**Traducere de
MARIA ANDREESCU**

Cuprins

PARTEA I-a	MISTERIOASA NAIDA.....	3
<i>CAPITOLUL 1.</i>	<i>UN TRIO CAM DEOCHIAT.....</i>	<i>3</i>
<i>CAPITOLUL 2.</i>	<i>FEMEIA CU OCHII DE AMETIST.....</i>	<i>10</i>
<i>CAPITOLUL 3.</i>	<i>PE MALURILE LACULUI.....</i>	<i>17</i>
<i>CAPITOLUL 4.</i>	<i>ARTA DE A MINȚI.....</i>	<i>22</i>
<i>CAPITOLUL 5.</i>	<i>ȘEICUL NAID BEN MOHAMED.....</i>	<i>28</i>
<i>CAPITOLUL 6.</i>	<i>PĂSĂRILE DE NOAPTE.....</i>	<i>33</i>
<i>CAPITOLUL 7.</i>	<i>PE MALURILE GOLFULUI.....</i>	<i>39</i>
<i>CAPITOLUL 8.</i>	<i>CIUDATUL CĂPITAN AMALFI.....</i>	<i>44</i>
PARTEA II-a	ENIGMA DEȘERTULUI.....	50
<i>CAPITOLUL 1.</i>	<i>PRIMELE CIOCNIRI.....</i>	<i>50</i>
<i>CAPITOLUL 2.</i>	<i>CÂND AI UN SUFLET MÂNDRU.....</i>	<i>57</i>
<i>CAPITOLUL 3.</i>	<i>SUB SEMNUL SEMILUNEI NEGRE.....</i>	<i>63</i>
<i>CAPITOLUL 4.</i>	<i>EXPLICAȚII.....</i>	<i>69</i>
<i>CAPITOLUL 5.</i>	<i>FUGA.....</i>	<i>75</i>
<i>CAPITOLUL 6.</i>	<i>VIZIUNEA DE NEUITAT.....</i>	<i>80</i>
<i>CAPITOLUL 7.</i>	<i>ORA H.....</i>	<i>85</i>
<i>CAPITOLUL 8.</i>	<i>LA CE SERVEȘTE UN DIPLOMAT.....</i>	<i>91</i>
EPILOG.....		97

PARTEA I-a

MISTERIOASA NAIDA

CAPITOLUL 1.

UN TRIO CAM DEOCHIAT

— Pietro!

Chemarea ce răsună în aerul greoi al amiezii făcu pe câțiva arabi care târguiau curmale și smochine în jurul moscheii din Tunis, să se întoarcă. În mijlocul străzii, un om voinic, cu casca colonială dată pe ceafă, cu mâinile-n șolduri și cu capul sus. Cu înfățișarea aspră a colonistului care s-a călit luptând împotriva bandelor de jefuitori și vânând fiarele sălbatice ale deșertului, își repetă strigătul:

— Pietro!

Curioșii se întoarseră de astă-dată dea-binelea. Căutând pe cel strigat. Sub bolta din fața moscheii, zăriră pe un alt individ coborând spre strada Sitei, care duce la bazar. Buimăcit probabil de zarva și forfota indigenilor, din jurul lui, habar n-avea că fusese chemat. Dar un băiețaș desculț îl trase de haină în nădejdea unui bacșiș, spunându-i încet: — Sidi, te cheamă un sidi...

Necunoscutul se întoarce atunci, puse mâna streășină la ochi și scormoni bănuitor cu privirea mulțimea.

— Pietro, se auzi pentru a treia oară. De astă dată Pietro zări pe colonist stând nemișcat în același loc ca și mai înainte.

Se apropie și-i întinse mâna: — *Per la maddona*, d-ta

erai, signor Sampieri?

— Dar cine vroiai să fie? spuse celălalt iar gura lui știrbă se întredeschise într-un râs prietenos, în timp ce buza de jos i se pierdea în stufoasa-i barbă roșie. Firește că eu sunt. Și petrecându-și brațul pe după al noului sosit, plecară împreună.

— Nu te-ai îngrășat, spuse colonistul către Pietro cu oare-care ironie.

Și era adevărat. Sampieri mai era el treacă-meargă îmbrăcat aproape ca toți coloniștii, cu o cămașă de pânză cu buzunare, pantaloni scurți uzați și murdari, cizme moi, dar Pic ti o era într-un hal făr' de hal. Niște pantaloni de catifea vărgată, căreia de roasă ce era i se vedea țesătura de dedesubt, o cămașă veche kaki de model american și un șnur ce-i ținea loc de cravată, alcătuiau mai toată toaleta lui.

Niște pantofi de pânză a căror talpă de sfoară împletită începuse să se destrame îi acopereau picioarele și în cap purta un basc slinos, care abia îi putea cuprinde de bine, de rău, părul negru și buclat.

Pietro se scuză cum putu:

— Adevărat, signor Sampieri, dar nu e vina mea. Știi bine că nu-i ușor de găsit de lucru pe vremea asta de șomaj.

— Și unde pui că tu ai avut totdeauna câte un fir de păr în podul palmelor; dimineața și seara le împletești cu grijă împreună și de asta te cam stingherește la lucru, hai?

— Râzi, signor Sampieri, spuse celălalt pălind și căutând să se elibereze din strânsoarea italianului. Dar te asigur că viața e foarte grea.

Signor Sampieri își continuă drumul, toi ținând de braț pe Pietro, și ajunsese la strada Zituna.

— Hai s-o luăm pe aici. Aș avea poate să-ți propun ceva. Dacă primești...

— De ce n-aș primi?

— Pentru că sunt unele riscuri. Dar tu trebuie că ești învățat cu d-al de astea. Că doar nu treci drept chiar așa

de naiv, Pietro.

— Păi... Și zi e rost de niscaiva împușcături?

— Și de împușcături și lovituri de cuțit.

— A, spuse Pietro, fără niciun fel de entuziasm. Și crezi totuși că am s-o scot la capăt?

— Păi de, știu și eu, răspunse celălalt ridicând din umeri.

— Se plătește bine încălțe?

— Da se plătește bine. Până în trei luni de zile poți fi îndeajuns de bogat ca să te întorci în Italia cu cel puțin 50.000 de lire.

Ochii negri ai lui Pietro străluceau ca niște mărgel; tresări: — Trebuie să omor pe cineva?

Sampieri izbucni în râs. — Nu, nu trebuie să omori pe nimeni... Cel puțin deocamdată.

— A, și atunci cu ce te pot servi?

— Cu altceva. Dar haide omule, mergi odată. Parcă ți s-ar lipi pietrele ulițelor de talpă.

— Vezi că aș vrea să pricep...

— Toate la vremea lor. Mulțumește-te să asculți și, dacă vei primi, să te supui...

— Pentru d-ta am să lucrez, signor Sampieri?

— Poate. Pentru mine și pentru alții...

— Bine, dar pentru cine anume?...

— Haide, sfârșește. Și Sampieri strânse mai puternic brațul lui Pietro, care scoase un țipăt de durere.

— O, mă doare.

— Tot mai simți rana pe care o ai de la glonte pe care ți l-am trântit în ziua când dădeai târcoale puțin cam prea de-aproape casei mele din Erytreia?

— Să nu vorbim despre asta...

— Ba dimpotrivă, să vorbim. Cum se face că ești acum la Tunis? Pe câte știam, erai expulzat. N-ai făcut trei ani de pușcărie în închisorile Alteței Sale Bey-ului?

— Hm...

— Și apoi, parcă-mi mai amintesc, că ai avut și în

Franța câteva buclucuri?

— Așa vorbesc gurile rele, mărturisi Pietro. Dar omul nu trebuie să creeze tot ce se spune.

— Nu. Dar trebuie să spui tot ce se crede. Și deoarece Italia ți-e închisă și ție și stimabilului tău tată, deoarece Franța nu-ți convine și șederea în Africa nu e sănătoasă pentru tine, zău nu știu unde te-ai putea duce.

Zâmbetul schițat de Pietro aducea mai degrabă a strâmbătură.

— Ei, parcă despre d-ta, signor Sampieri, nu se vorbește că...

— Ce? Sa faci bine să taci. Aici sunt Oliviero Sampieri, negustor din Nalut, din Tripolitania. Sunt cunoscut, mă bucur de o reputație bună; ce a fost, a fost.

— Păi asta spuneam și eu.

— Departe griva de iepure, amice... răspunse celălalt, fără să se ofenseze de subînțelesurile tovarășului. Deosebirea e că eu am pe judecători în buzunar pe când tu nu ai o lețcaie.

— Asta chiar că e așa.

— De fapt, ce e cu venerabilul tău părinte? Unde e?

— La Tunis.

— A, care va să zică ai venit să respiri aerul din patrie. Ai? Idiotule... întoarcerea fiului risipitor, nu alta... Tare mă tem numai că vițelul cel gras a rămas netăiat. Hai să intrăm aici.

Sampieri împinse pe Pietro într-o cafenea arabă, în care trei indigeni stăteau la taifas sorbindu-și trei păhărele de ceai cu mentă.

Se așezară turcește într-un coli; Sampieri chemă pe cafegiu și-i șopti ceva la ureche. Adăogă apoi cu glas tare: Și să fim lăsați în pace. Trage obloanele și dă afară pe toți acești pierde-vară.

— Bine, sidi, spuse cafegiul cu o plecăciune. Execută ordinul. Peste o clipă cafeneaua era goală. Signor Sampieri fluieră satisfăcut, comandă două pahare cu ceai de mentă și recomandă încă odată patronului să aibă

grijă să nu fie turburați de nimeni.

— O țigară, Pietro?

— Cu plăcere, signor Sampieri.

Cei doi bărbați, colonistul și adolescentul, căci Pietro să tot fi avut 20-22 de ani, își aprinseră țigările și rămaseră o clipă în tăcere. Apoi după ce-și astâmpăraseră setea, signor Sampieri, reluă conversația:

— Carevasăzică, tu ce crezi?

— Despre ce?

— Despre ceea ce-ți propun.

— Adică?

Colonistul lovi cu pumnul în tava de aramă pusă în fața lui pe o masă joasă. — Drace, auzi vorbă, să intri în serviciul meu!

— Drept ce?

— Drept ce-oi vrea eu... Pușlamaua aia bătrână de taică-tău încă n-a dat ortul popii nu-i așa? Am nevoie de voi doi...

— Dar...

— Taci din gură. Am eu ac de cojocul vostru: vă bag la răcoare oricând vreau. Asasinii bietului Omar Ben Ahmed, Allali să-i păzească sufletul, încă n-au fost găsiți până în ziua de azi.

Tânărul păli iar. — Te rog, signor Sampieri, nu țipa așa.

— Idiot ce ești. N-ai înțeles că Aii e surd?

Auzindu-și numele, cafegiul care stătea întors cu spatele la cei doi clienți, întoarse spre ei chipul lui veșnic râzător, făcu o plecăciune și apoi își făcu din nou de lucru la obloane.

Pietro scoase un oftat și băgă mâna-n buzunar. Dar celălalt prinse de veste și-l apucă de braț.

— A nu, puștiule, asta nu. Cu mine nu merge. Ia dă-mi jucărica.

Smunci mâna tânărului din buzunar și un cuțit din acelea care se închid căzu pe covor. Signor Sampieri îl ridică.

— Bravo. Ți-e frică să nu te atace careva. Ține minte odată pentru totdeauna, că de ar fi să mor în astă seară, până într-o săptămână tu și tatăl tău veți fi spânzurați. Dădu dușcă paharul și mormăi: — Ali, adu o sticlă. Paharele tale sunt mai mici decât ouăle de porumbiță...

După ce umplu din nou paharele ochi, Sampieri puse mâna lui uriașă cu unghiile pătrate pe șoldul tovarășului: — Verișoară-ta, mica Maddalena, e tot cu voi?

Pietro clătină din cap: — Nu signor, e în Franța.

— Atâta pagubă. Și ce face în Franța?

— Nașa ei, signora Prouvayre, ne-a cerut să o dăm internă la o mănăstire. O, s-a făcut domnișoară, Maddalena.

— Nu mai spune. Și e mult de când n-ai mai văzut-o?

— Foarte mult. Tata a văzut-o anul trecut.

— A, tatăl tău avea nevoie de bani?

— Nu signor, dar trebuie întotdeauna să păstrăm bunele relații cu cei ce ne vor binele.

— Ce profitor... Mda...

Colonistul păru să stea câțeva vreme la chibzuială, apoi spuse: — Ascultă-mă bine.

— Da signor.

— Ai să te duci la tatăl tău, chiar acum. Ai să-i spui că-l aștept aci. Ai să-i repeți tot ce ți-am spus. Am nevoie de voi doi... și de Maddalena...

— De verișoară-mea?... Dar n-o să admită niciodată...

— Nici nu știi măcar ce-i cer. Și de fapt nici n-am să-i cer nimic. Totuși am nevoie de ea. Am să vă explic diseară despre ce e vorba.

— Și dacă padre nu vrea să vie?

Signor Sampieri rânji: — Atunci ai să-i spui lui „padre” al tău să-și păzească pielea. Dacă până la ora 8, nu v-ați înființat amândoi aici, cunosc cu niște oameni la prefectură, care ar fi încântați să știe în ce fel a murit Omar Ben Ahmed.

— Dar...

— Ajunge. De trei săptămâni vă tot caut. Am norocul să

te găsesc în clipa în care nici nu mai speram... Și-ți închipui acum că am să mă pun din nou pe căutat? Am nevoie de voi.

— Foarte mulțumesc.

— Taci din gură. Trebuie că într-adevăr am mare nevoie de voi. Pentru ca să mă adresez unor tâlhari ca voi doi. Dacă planul meu reușește, ai 50.000 de lire. Ți-am spus-o. 50.000 pentru tine și 50.000 pentru taică-tău. Ai priceput? De altfel după ce tata își va fi luat partea, vei fi liber să i-o... iei înapoi., asta te privește...

— Oricum... o să mă întrebe...

— N-are să te întrebe absolut nimic. Ești tânăr, Pietro. Padre al tău, bătrânul Benito, o deprins cu de'al de astea. Nu va fi prima oară că lucrăm împreună. Hai șterge-o. Ai venit?

Și-l înghionti pe Pietro spre ușă.

CAPITOLUL 2.

FEMEIA CU OCHII DE AMETIST

După plecarea lui Pietro, colonistul mai rămase câteva minute întins pe pernă, sorbind un ultim pahar de liqueur. Apoi chemă cafegiul:

— Stăpâna e aici?

— Da, sidi.

Întreab-o dacă pot s-o văd.

— Bine, sidi.

Aii dispăru după o draperie. Sampieri își trecu prin părul ciufulit un pieptene cu o cochetărie de care nu l-ai li putut crede în stare, apoi își aranjă cravata și-și șterse pantalonii de praf.

— Divina stăpână te așteaptă, sidi.

— Iaca viu... Ascultă, ai să vezi pe omul care: / fost adineaori aci, înapoindu-se cu încă unul mai bătrân. Ăla e tatăl lui. Ai să-i găzduiești aici, ai să le dai de mâncare, dacă le e foame, de băut, dacă le e sete. Și mai amestecă alcool în vinul lor. Am nevoie să fie cu chef. Iar dacă te întreabă ceva, tu să taci chitic. N-ai văzut, nici pe-acolo n-ai trecut. Lasă-le toate în seama mea.

— Bine, sidi.

Colonistul ridică draperia, trecu într-un coridor proaspăt văruit, care dădea într-o curte interioară, răcoroasă și parfumată, în care murmură o fântână țâșnitoare ca în majoritatea caselor arabe. Această grădină în miniatură, era înconjurată de o vastă galerie acoperită, în care dădea ușile camerelor. Totul era de o curățenie pedantă care contrasta cu pernele rupte și rogojinile prăfuite din

cafenea.

Signor Sampieri străbătu curtea, culese o begonia, își răcori mâinile în apa: fântânei, și după ce-și puse floarea la butonieră, se opri în fața unei uși închise din dosul căreia se auzea țăcănitul caracteristic al mașinii de scris.

Își scoase casca, zâmbi cât mai amabil și bătu în ușă.

— Intră, se auzi un glas de femeie.

În camera mobilată în stil european cu un lux neașteptat pentru o casă arabă, fie ea chiar și-așa de îngrijit ținută ca aceasta, o tânără femeie bătea la mașină cu o mare iuțeală textul unui raport.

— D-ta ești Sampieri? îi spuse ea fără a întoarce capul.

— Da, doamnă, eu simt.

— Bine, așteaptă o clipă.

Colonistul se supuse, iar tânăra femeie, după ce termină pagina și mai corectă cu cerneală o greșeală, se întoarse și spuse: — Te ascult.

Necunoscuta era într-adevăr foarte frumoasă. Ovalul admirabil de pur al feței ei, încadrat de un păr negru și bogat strâns pe ceafă într-un coc mare. Exprima energie și autoritate. Buzele ei subțiri, mici, strânse, erau din acelea care nu se deschid niciodată decât cu un scop anume, ochii ei mari și stranii priveau pe Sampieri drept în față, fără șovăială.

Colonistul nu putu înfrunta această privire, a cărei strălucire împede îl turbura. Necunoscuta avea într-adevăr ochi ciudați de o culoare nelămurită, asemeni unui giuvaer prețios și rar. Ochi vioi, ca de ametist. Iar privirea ei stranie făcea și mai enigmatic chipul acesta senin și de neuitat.

— Haide, vorbește Sampieri.

Glasul ei muzical se făcu aspru, dur, autoritar. Era glasul unui șef.

Sampieri făcu un pas, întinse mâna ca să prezinte omagiile lui stăpânei casei, dar ca nu văzu sau nu voi să vadă gestul; Sampieri păli scrâșnind din dinți. În cele din

urmă, spuse încruntat: — Am găsit oamenii de care vă vorbisem.

— În sfârșit.

— M-a costat scump.

— Ți se va plăti.

Necunoscuta puse accentul pe *se* cu o nuanță de respect, iar Sampieri, cu o licărire de satisfacție în privire, urmă: — Vor fi aci diseară. Nepoata e în Franța.

Tânăra femeie își încrucișă mâinile fine și diafane pe genunchi. Erai îmbrăcată cu un fel de pijama de mătase, care-i lăsa brațele goale, dând mișcărilor ei o nesfârșită grație.

— Dacă nepoata e în Franța, ce să fac cu acești doi bărbați?

— M-am gândit că...

— Nu e treaba d-tale să gândești, Sampieri. Treaba d-tale e să execuți. Asta e tot. Să revenim la chestiune.

Sampieri își stăpâni mânia. M-am gândit, totuși, că ar fi bine să faceți cunoștință cil ei. De nu mă înșel, doamnă, vă interesează anumite hârtii pe care le deține d-na Prouvayre, nașa tinerei fete. Maddalena o vede des pe nașa ei. Pe cât am înțeles, își va petrece vacanța chiar la dânsa, la Gérardmer. Ați putea deci intra în legături cu ea.

— Prin ce mijloace? Știi bine că nu mi se permite să fac uz de violență.

— Adevărat. Dar Benito Santorio, tatăl sau mai bine zis unchiul fetei, tutorele ei legal, ar putea sub un pretext oarecare să facă o vizită nepoatei lui, pe care n-a mai văzut-o de mai bine de un an.

— Și atunci? Crezi că imbecilul acesta va avea îndrăzneala să pună mâna pe hârtiile caro. Ne interesează?

— Nicidecum, spuse Sampieri cu o nuanță de dispreț. Dar Benito s-ar putea înapoia în Franța cu o femeie... Cu „soția” lui. E vădov, are nevoie de bani și dacă l-am ferchezui nițel, ar fi un soț foarte prezentabil. E păcat că

s-a lăsat ruinat de patima lui pentru jocurile de noroc. Pe vremuri Santorio era cunoscut la Milano ca un băiat de familie bună și ca un negustor cinstit.

— Am înțeles. Îmi propui să mă mărit în aparență cu acest Benito; să-i aduc în Franța și prin el să intru în grațiile tinerei Maddalena și ale nașei ei.

— Da, doamnă, spuse Sampieri, cu o plecăciune adâncă.

După câteva clipe de chibzuire, frumoasa femeie răspunse: — Da, asta s-ar putea aranja. De mult locuiește la Tunis acest Benito?

— De șapte sau opt ani. Doamnă. A venit aici în urma unor neplăceri de afaceri... sau mai bine zis în urma unor încurcături cu autoritățile. Guvernul italian preferă să-l știe pe alto meleaguri...

— V-ați întâlnit pe același vapor? Întrebă necunoscuta cu un dispreț plin de seme, ție.

— Da, doamnă. Numai că dacă eu aș fi avut averea lui Benito Santorio, n-aș fi astăzi colonist la Nalut, ci cine știe?... poate prim-ministru.

— Sau ocnaș în Somalia italiană. Știm noi câte parale faci, signor Sampieri. Iar dacă d-ta îți ții viitorii complici sub amenințarea unei denunțări, nu uita că alții te tîu pe d-ta la fel.

Sampieri se înclină din nou, dar de astă-dată fără să răspundă. Tânăra femeie îi întoarse spatele, își așează hârtiile și se sculă.

— Bine, s-a făcut. Primesc ideea d-tale. Iată un cec. Il post-datez. Îi vei încasa când vei fi în Franța, deci peste opt zile. Ține. Și necunoscuta îi întinse cu dispreț hârtia pe care își pusese chiar atunci iscălitura elegantă. Sampieri o luă și o băgă în portofel.

— Mulțumesc doamnă.

— Poți pleca. A, nu. Încă două cuvinte. Mai verosimil ar fi ca acest Benito, care locuiește de mult în Tunisia, să se fi căsătorit cu o indigenă. Îi prezinți deci diseară pe Naida

ben Naid, fiica șeicului Naid ben Mohamed.

— Dv. veți fi aceasta?

— Da, chiar eu voi fi. Voi avea costumul care se cuvine. Am fost crescută în Algeria, cunosc bine Franța și port la fel de bine costumul arab și vestmintele europene. Asta e tot.

— Mai aveți și alte ordine să-mi dați?

— Nu, n-am alte ordine de dat, spuse necunoscuta cu aceiași nuanță de dispreț în glas.

Sampieri făcu din nou o plecăciune, necunoscuta dădu ușor din cap și-l lăsă să plece fără să-i mai acorde nicio privire. Agită clopoțelul și în prag să ivi o bătrână tunisiană, care închise ușa după Sampieri.

— M-ai strigat, stăpână?

— Da. Ai să-mi aduci costumul meu berber și toate fardurile mele.

După o oră, strania ființă îmbrăcase șalvarii largi ai femeilor indigene, tunica lungă, papucii, pelerina de mătase și își înfășură acum, capul într-un burnus de lână fină. Își vopsise degetele cu hené, iar pe fruntea și pe bărbia ei se vedeau două tatuaje care cu o oră înainte nu existau.

Iarăși se auziră ciocănituri în ușă. Ali o întredeschise, vârându-și capul prin crăpătură și scoase un strigăt de mirare:

— Iartă-mă, divină stăpână. Dar schimbarea asta...

— Vezi-ți de treaba ta. Ce s-a întâmplat?

— Au venit cei doi oameni. Sidi Sampieri întreabă dacă să vie ei încoace sau vii tu în cafenea.

— Au mâncat? Au băut?

— Da stăpână.

— Du-i în micul salon maur și viu și eu acuș. Prepară ceaiul, cum știi.

Cafegiul dispăru. După o clipă, tulburătoarea Naida ben Naid înfășurată în burnusul ei alb apăru radioasă în pragul camerei unde o așteptau colonistul și cei doi complici. Prezentrile se făcură repede, necunoscuta cu humusul

ridicat până la ochi, observa în tăcere pe Pietro și pe tatăl lui. Își făcuse repede o idee despre tânăr, care era un apaș de rând, din cei care alcătuiesc pleava mahalalelor Marsiliei și Neapolului. Se cunoștea cât colo după fruntea lui de om încăpățânat, privirea lui piezișă, că la o adică n-ar fi pregetat să împlânte cuțitul în pieptul cuiva și să dea apoi bir cu fugiții. El avea să se ocupe de treburile mărunte. Cât despre Benito-tatăl, era un bărbat de vreo 50 de ani, care în tinerețea lui trebuia să fi fost un alt om. Viciul, alcoolul, mizeria, îl făcuseră să decadă. Dar în toată înfățișarea lui mai avea încă o oarecare eleganță, și chiar distincție, așa încât putea fi un tovarăș prezentabil.

Între timp, signor Sampieri explică pe scurt celor doi misiunea lor. Necunoscuta aproba sau îndrepta câte ceva pe ici, pe colo.

— Dar mi-ai spus... zise în cele din urmă Pietro mirat.

— Ce ți-am spus? se răsti Sampieri la el.

— Că, poate că... o să fie... tă răboi?

Necunoscuta izbucni în răs. Era un răs limpede, argintiu, încântător. Clătină din cap:

— Dar de unde, băiatule? Deocamdată poți pleca. Tot ce ți se cere, e să stai cuminte. Dar bagă de seamă să nu trebuie să ți-o spun a doua oară. Altminteri, vai și-amar de tine. Brațul ei gol împodobit cu brățări grele de argint tăie amenințător aerul. Tânărul tresări, dar necunoscuta se adresă lui Benito:

— Așa dar, ai înțeles? De-acuma și câtă vreme va fi nevoie, sunt soția d-tale. Plecăm în Franța peste trei zile. Pașapoartele le voi avea eu, de asta să n-ai grijă. Totul va fi în regulă. Poftim 2000 franci pentru speze de echipament. Și 100 franci pentru fiul d-tale. De altfel Sampieri va îngriji de toate celea.

— Și pe urmă? întrebă Benito cu un fel de umilință sălbatecă.

— Pe urmă? Să faceți tot ce vă cer. Asta e tot. Cred că Sampieri ți-a spus suma cu care înțeleg să vă

răsplătesc... serviciile. Sunt prin urmare soția d-tale. Ne-am căsătorit acum trei luni. Administrez o parte din proprietățile tatălui meu, Naid ben Mohamed, caidul^{*)} din Sedada și șeicul tribului său. Facem un voiaj în Franța. Doresc să-ți cunosc nepoata și sper să-i cuceresc stima.

— Va fi ușor pentru dv., șopti Sampieri umil.

— Destuii Nu-mi plac complimentele.

Tânăra femeie se ridică, înaltă în faldurile burnusului care zburau ca niște aripi. Cei trei bărbați o salutară.

— Asta e tot? întrebare ei.

— Tot... deocamdată. Bună seara.

Și Naida ben Naid dispăru fără zgomot, ca o nălucă albă, fără să vadă mâinile întinse spre ea.

^{*)} Judecător musulman.

CAPITOLUL 3.

PE MALURILE LACULUI

— E încântătoare fina d-tale, spuse d-na general Mormoy către d-na Prouvayre.

— Ai dreptate, scumpa mea Adelaida! răspunse aceasta. Maddalena e într-adevăr adorabilă. E raza de soare a bătrâneților mele.

D-na general întrebă: — Locuiește de mult cu d-ta?

— Nu locuiește cu mine. Am obținut de la tutorele ei s-o lase să-și facă studiile în Franța. Am internat-o la o mănăstire din Menton, dar în timpul vacanței șade la mine.

— Înțeleg. Părinții ei au murit?

— Da, scumpa mea. Știi că am stat multă vreme la Nisa unde bărbatul meu era în garnizoană la începutul căsătoriei noastre. Închiriasem o proprietate lângă Cimiez. Nevasta grădinarului născuse o fiică tocmai când m-am instalat eu acolo. m-am ocupat de ea căci mama delicată și firavă n-avea putere să vadă de fetiță. Tatăl m-a rugat să fiu nașa Maddalenei și am primit.

— Și pe urmă?

— După un an a izbucnit războiul. Tatăl Maddalenei, chemat în Italia în 1916, a căzut în 1918, iar mama finei mele a murit de inimă rea câteva zile după armistițiu și se află amândoi îngropați în cimitirul din Nisa.

— Bieții oameni!

— Pe vremea ceea Maddalena avea 6 ani. Bărbatul meu, colonelul Prouvayre, a fost dacă îți amintești, numit

atașat militar în China. Trebuia să-l urmez. Sfătuită de mine, — dar regret acest sfat, — mama Maddalenei numise drept tutore al copilei pe un frate rămas în Italia, care nu plecase pe front. Am aflat în urmă că era un om cam deochiat și că sărăcise.

— Înțeleg.

— Mi-a scris în câteva rânduri la Peking cerându-mi sprijin bănesc și bine înțeles vorbea de fina mea, ca să poală obține cât mai mult de la mine. Astfel am aflat că Benito, așa se numea tutorele, fusese forțat de împrejurări să se expatrieze și să-și refacă viața în Algeria. Dar clima nu i-a priit Maddalenei, delicată ca și maică-sa. Mai ales că pe atunci avea doisprezece ani, vârstă critică la copii. Intre timp bărbatul meu a murit și m-am înapoiat în Franța cu cadavrul lui. A fost după cum știi, scumpa mea prietenă, un voiaj groaznic. Singura mea mângâiere a fost că pe cheiul Marsiliei am găsit pe Maddalena care a fost pentru mine în aceste împrejurări dureroase un copil nu se poate mai bun și mai duios. Cu voia tutorelui ei a rămas la mine și de atunci nu m-a mai părăsit.

— Și acum?

— Sper s-o ții încă mult timp lângă mine, v muncitoare, a trecut cu succes bacalaureatul. Mi se pare că vrea să studieze chimia și să intre în învățământ. Eu nu prea sunt de a- cord cu noul fel de viață al fetelor moderne. Dar Maddalena, deși în aparență foarte blândă, e foarte independentă și mândră și vrea să-și câștige singură existența. Eu aș prefera s-o mărit. Căci mărturisesc că mă gândesc la unul din verii mei, Gilbert de Partial, care a făcut școala de ofițeri și va ocupa un post însemnat undeva în Siria, Maroc sau Algeria. Aș fi dorit ca tinerii să se logodească înainte de a se despărți. Gilbert e bogat iar Maddalena când voi muri va moșteni toată averea mea; i-am și făcut o dotă frumoasă.

— Tânărul e aci?

— Nu. Vine mâine seara să-și ia rămas bun. A stat aci

15 zile luna trecută. S-au plăcut și acum se iubesc foarte mult, dar Maddalena mai are rezerve. Vrea să aștepte să-și treacă blestematul acesta de examen... să aibă o „situație” când s-o mărita. Eu dau din umeri și mă supun.

— Despre tutore ai mai auzit ceva?

— Așa în mod vag, din când în când. Din ziua în care mi-am luat fina la mine, am pus capăt tuturor cererilor lui de bani. De altfel, peste trei luni Maddalena e majoră. A văzut-o anul trecut când a venit la Nisa pentru nu știu ce afaceri, eu nu l-am mai văzut de vreo șase ani.

— Ai să rămâi mult la Gérardmer?

— Trei luni, ca de obicei. Pe urmă mă întorc la Paris, împreună cu Maddalena pe care trebuie s-o scot în lume. Contez puțin și pe d-ta în această privință.

D-na de Mormoy clătină din cap: — Din păcate n-am să mai fiu în Franța. Urmez pe soțul meu mai întâi în Egipt, apoi în Algeria unde e numit guvernator. Plec peste o săptămână. Am venit aci doar ca să-mi îmbrățișez copiii și nepoții.

— Atunci, dacă vărul meu pleacă în Africa, am să te rog să-l ai în vedere.

Doamna general se pregăti de plecare iar d-na Prouvayre sună servitorul spre a o chema pe Maddalena.

O tânără fată blondă apăru în prag, zâmbitoare ca o zi de primăvară.

— Dar unde erai, draga mea? o întrebă nașa.

— În camera mea. Lucram.

— Chiar azi, pe vremea asta frumoasă?

— Îmi prepar examenul.

— Așa de mult îndrăgești cartea? o întrebă d-na Mormoy.

— Da, doamnă. Știu că nașa ar vrea să mă vadă la dancing, pe lac, jucând golf, dar sunt cam sălbatecă de felul meu.

— Mie îmi plac fetele studioase, spuse d-na Mormoy și Franța are nevoie de asemenea femei conștiente de

menirea și datoria lor.

Și cu aceasta d-na de Mormoy își luă rămas bun, urcă în trăsură ce-o aștepta, și dispăru după o cotitură a drumului. Maddalena mai făcu d-nei de Mormoy un semn cu mâna și se înapoie lângă nașa ei.

— Am primit o telegramă, îi șopti apoi ghemuindu-se dragăstos la picioarele bătrânei pe o pernă.

— De la cine? De la o prietenă? De la Gilbert?

— Nu, nașă. de la tutorele meu.

— De la Santorio, o telegramă? Și ce vrea?

— Citește.

— Tânăra fată scoase din buzunar o hârtie albastră pe care o întinse d-nei Prouvayre.

„Dragă copilă — citi aceasta — află căsătoria mea cu fiica șeicului din Sedada. Venim Franța să te vedem. Sosim Gérardmer Miercuri seara, dacă posibil. Sperăm să te luăm cu noi având cămin. Avem proiecte. Unchiul tău care te iubește”.

BENITO

— Ce părere ai, nașă?

— Găsesc că e un dor cam brusc, fetița mea Dar în sfârșit, tutorele e stăpân. Și tu nu ești majoră decât peste trei luni. Nu ne-am gândit să-i cerem la timp, să-ți dea libertatea sub o formă oarecare. Acum e prea târziu. Vei petrece o lună cu noua ta mătușă. Apoi te vei întoarce la mine. Sunt sigură că vei ști să-ți aperi independența.

— Unchiul sosește cu trenul de G?

— Probabil. Să te duci cu trăsură în întâmpinarea lui.

Ochii Maddelenei, se umplură deodată de lacrimi, iar d-na Prouvayre încercă s-o liniștească, vorbindu-i despre altceva, și interesându-se de dosarele din pod pe care Maddalena voia să le trieze.

— Ai isprăvit cu hârtoagele celea? o întrebă ea.

— Nu, încă nu. Sunt mai multe dosare. Nu m-am ocupat decât de două. Pe câte am înțeles, e vorba de o invenție.

— Nu prea cred. Soțul meu mi-a vorbit despre asta. Tatăl lui, generalul Prouvayre, trăise multă vreme în Africa și născocise un sistem de irigație ta Saharei. Sau cam așa ceva. Dacă ar fi fost după mine, aș fi ars toate aceste hârtii. Dar soțul meu se opunea și deoarece era amintirea lui cea mai scumpă, păstrez și acum dosarele.

— Ai dreptate.

— Când vei fi aranjat toate hârtoagele, le vom trimite ministerului de război care o să se descurce cum o ști. Și acum du-te de te îmbracă.

D-na de Prouvayre își sărută fina, care urcă, iarăși calmă, în camera, ei.

CAPITOLUL 4.

ARTA DE A MINȚI

— Intră, draga mea, intra! spuse d-na Prouvayre tinerei femei care se ivise în pragul salonașului.

— Nu te deranjez, doamnă? Întrebă Naida ben Naid cu accentul gutural al femeilor arabe.

— Deloc. Îmi pare bine să te văd, ca să-ți vorbesc de fina mea, pe care o iubesc ca pe copila mea.

— Nu mă îndoiesc, răspunse Naida care era și acum îmbrăcată în costumul ei arab, ce stârnea senzație pe malurile lacului, ca și frumusețea ei exotică. Dar nu făcea un pas singură și niciuna din scrisorile anonime, din buchetele de flori ce-i erau trimise de către adoratori necunoscuți nu căpătau vreun răspuns.

— Nu te simți prea prost la Grand Hotel? Întrebă d-na Prouvayre. Îmi pare foarte rău că ai refuzat să locuiești la noi. Maddalena și cu mine am fi fost fericite să te primim și să ne cunoaștem mai temeinic.

— Domnul și stăpânul meu se temea să nu te supere, doamnă. Și apoi, e un fel de urs.

— Știu. Dar cred că vei avea o influență foarte bună asupra lui.

— Așa se spune, dar eu mă îndoiesc. Benito nu face decât ceea ce vrea și știi foarte bine că legea indigenă, chiar moderată de legea franceză îi dă drepturi aproape absolute asupra tovarășei de viață. Aveam și eu alte visuri, pe când eram la Maici, în Alger. Primul meu soț era atât de frumos, atât de bun.

— D. Santorio nu e primul d-tale bărbat?

— Cum? Nu știai? Întrebă Naida mirată. Îți cer iertare doamnă. Benito nu v-a spus nimic?

— Nu. Ai sosit alaltăieri, copila mea, și n-am prea putut sta de vorbă.

— Îmi dai atunci voie să-ți povestesc pe scurt viața mea?

— Te rog.

— Tatăl meu, începu Naida, așezându-se turcește pe o pernă, era caidul din Nedada. Se căsătorise cu o franceză și așa se explică faptul că în ciuda acestor oribile tatuaje și a hené-ului ce-mi acoperă degetele după moda orientală, n-am chiar tipul berber pur. Mama mea a murit tânără iar socrii, furioși de căsătoria fiului lor, îi făceau viața amară. Mama obținu din partea tatălui meu făgăduiala că voi fi crescută ca o fată europeană. Am fost deci educată la mănăstire și deși bunică-mea a declarat că voi rămânea musulmană, m-am botezat totuși în taină. Pentru toată lumea, chiar pentru soiul meu, am religia țării mele, dar de fapt sunt creștină. La treisprezece ani, bunicul meu, marele șeic din Nedada, m-a scos de la mănăstire, mi-a ales un soț pe care nu-l cunoșteam, dar care din fericire a fost cât se poate de bun și tandru cu mine. Nu și-a mai luat nicio altă nevastă și am fost nespus de fericită cu el.

— A murit?

— Da doamnă, spuse Naida cu lacrimi în ochi. Soțul meu Ahmed ben Buita, era marocan și făcea parte din tribul Udaia, al celor mai vestiți războinici ai Islamului. A fost asasinat. Era prea bogat, prea mândru, prea frumos. Răzbunările și dușmăniile ancestrale sunt mai tari ca orice. Vinovații n-au fost găsiți niciodată.

— Biata mea copilă!

— M-am înapoiat la tatăl meu, urmă Naida, și am îmbrăcat vălul văduvelor. Tatăl meu se recăsătorise, era foarte bătrân și avea câteva femei, toate geloase de mine. De altfel și frații mei vitregi mă considerau intrusă,

și stăruiau pe lângă tatăl meu să mă remărite. Eu refuzam, dar apoi s-a prezentat într-un rând signor Santorio pe care tatăl meu îl cunoștea din afaceri. Părea bogat, stimat, bine văzut, și într-o zi tatăl meu mi-a declarat că sunt logodnica lui. m-am supus conform datinii, și luna trecută am devenit d-na Santorio. Dar soțul meu e brutal, rău, răzbunător, autoritar...

— Doamne!

— Dacă nu mă bate, mă închide. Și bea, doamnă... Știți că beția e aproape o crimă la noi. De multe ori vine beat acasă. m-am plâns, tatăl meu a intervenit, dar tot eu am rămas victima.

— Te compătimeșc, draga mea.

— Am înțeles curând că Benito a făcut o afacere luându-mă de nevastă. Și-a consolidat situația socială și și-a satisfăcut orgoliul. E adevărat că tatăl meu își cam supraveghează ginerele și apoi aş putea să și divorțez. De aceia soțul meu se mai stăpânește acum. Dar eram atât de singură și tristă. A avut alunei ideea să plece cu mine în Franța, unde-l chemau niște afaceri. Suntem aci de trei săptămâni și voiajăm de colo până colo. Am schimbat atmosfera, parcă m-am renăscut. Dar soțul meu mi-a mărturisit proiectul lui. Vrea să-și consolideze și mai m, nit situația, să-și mărite în acest scop nepoata cu unul din frații mei. Iată pentru ce mi-a propus Benito să-l însoțesc. O va lua pe Maddalena cu el și va ști el s-o facă să-și asculte tutorele. Pe de altă parte soțul meu are un fiu. Un ticălos, care-și șantajează tatăl și care i-a inspirat acest plan. Dar puteți fi liniștită, doamnă. Maddalena, după cum mi-ați spus alaltăieri, va fi majoră peste trei luni și în acest răstimp va avea în mine cea mai sinceră prietenă. Trei luni se poate amâna... prelungi... aștepta... Plecăm însă mâine...

— Cum, lașa de repede? exclamă d-na Prouvayre speriată

— Da, mâine. Soțul meu e rechemat în Algeria. Și acum, doamnă, te rog din suflet să nu spui nimic din cele

ce ți-am destăinuit soțului meu căci m-ar ucide.

În clipa aceea ușa se deschise zgomotos și un tânăr chipeș, în uniformă, intră val-vârtej în odaie.

— Bună ziua, mătușă.. Iată-mă. Am venit cu mașina și n-am avut timp să vă vestesc sosirea mea.

Naida se ridică brusc, își acoperi fața cu un capăt al humusului de mătase. Ofițerul se opri și el stingherit.

— Îți prezint pe d-na Santorio, soția tutorelui Maddalenei. Am să-ți explic eu cum stau lucrurile. Nepotul meu, locotenentul de Partial; draga mea Naida, sper că veți fi buni prieteni.

Tânăra femeie făcu o plecăciune, duse mâna la inimă, apoi la buze și se retrase discret într-un colț. Ofițerul făcu o pauză ca să răsuflă, apoi continuă, sprințar:

— Am primit în sfârșit ordinul de plecare. Trebuie să fiu mâine seară la Marsilia. Sunt numit pilot observator la baza navală de hidroavioane din Bizerte. Am venit deci să-mi iau rămas bun de la tine și de la Maddalena. Diseară plec, și mâine sunt pe bord.

— Așa de repede?

— Vezi bine... Haide, mătușică. Hai să mergem la Maddalena.

Naida se apropie iarăși și spuse încet: — Îmi permiteți s-o aduc eu, doamnă? Iar la răspunsul afirmativ al gazdei, soția lui Benito Santorio ieși din salonaș și urcă scara la primul etaj. Ajungând în fața camerei Maddalenei, se uită împrejur și scoase brusc un țipăt. O ușă se deschise și tânăra fată se ivi în prag, neliniștită: — Dar ce este? D-ta ești, doamnă?

— Iartă-mă, spuse Naida dând feței ei o expresia de mare durere. Mi-am scrântit glezna pe parchetul alunecos și sufăr îngrozitor.

— Vino în camera mea. Ai să te întinzi pe divan... Și sprijinită de Maddalena, Naida făcu câțiva pași, gemând de durere.

— Mulțumesc, dar voiam să-ți spun că e jos un tânăr

ofițer care te așteaptă. Nașa d-tale m-a rugat să te anunț... îmi masez puțin glezna și cobor și eu acum.

— E aici Gilbert? exclamă tânăra fată roșind. Ah, ce fericită sunt... Scuză-mă, doamnă... Aș... dacă...

— Te înțeleg, surioară înaripată. Te înțeleg și aș dori să-ți deschizi inima pură față de Naida, cum ar vrea și ea să-și deschidă inima față de d-ta.

Dar Maddalena nu reacționa la acest duios îndemn. Dădu ajutor Naidei să se întindă pe divan, apoi se ridică ferindu-se de gestul de mângâiere cu care aceasta voise să-și însoțească cuvintele.

— Atunci cobor. Am să trimet pe cineva să înștiințeze pe tutorele meu de acest accident... Și cred că se va găsi pe-aici puțină apă de plumb ca să-ți faci niște comprese.

De abia închise ușa și Naida se sculă, fără zgomot, alergând ușoară până la masa în dezordine, la care lucrase Maddalena.

— La lucru! murmură Berbera. Iată clipa pe care-am așteptat-o. lute! și începu să scotocească printre hârtiile vrăfuite în fața ei: schițe, planuri, rapoarte secrete și hărți.

În aceeași clipă Maddalena intră voioasă în salon, iar locotenentul de Parțial îi spuse vesel: — Ce-am auzit Maddalena, tutorele d-tale de duce la Tunis și apoi la Gabès? Ce fericire! Atunci o să ne vedem și acolo. Sunt numit în Africa.

— Și să mă credeți că mă bucur nespus de coincidența asta mărturisi d-na Prouvayre. Deși noua ta mătușă e o femeie adorabilă, în care poți avea deplină încredere și mi-a promis să vegheze asupra ta, nu eram câtuși de puțin liniștită să te văd plecând.

Maddalena povesti nașei micul accident al Naidei și pe d-na de Prouvayre n-o răbda inima ei bună să nu se ducă imediat să vază de ea; lăsă pe cei doi tineri singuri. Când intră, însoțită de o cameristă, în buduarul finei sale, găsi pe tânăra Berberă lungită pe divan cu ochii închiși.

— Biata mea copilă. Ai dureri?

— Puțin. Nu e nimic. Își arată glezna învinețită și lăasă să i se facă o compresă.

Se auziră bătăi în ușă și un servitor anunță că d. Santorio se află în salon și dorește să prezinte doamnei omagiile lui.

— Poftește-l sus, împreună cu domnișoara și d. De Parțial. După câteva clipe Benito intră în camera Maddalenei și alergă la divan. Naida îl privi fix, apoi clipi din gene.

— Suferi, scumpa mea Naida? spus bărbatul.

— Da stăpâne... dar nu-i nimic.

— E o simplă scrânteală, spuse d-na Prouvayre; am să chem imediat trăsura ca să ducă pe biata dv. Soție la hotel.

Naida se ridică într-un cot și șopti câteva cuvinte soțului ei, care tresări. Apoi acesta spuse d-nei de Prouvayre:

— Să mă scuzați, doamnă, voiam să vă rog... Plecăm mâine... Sunt rechemat. Înțelegeți că... așa stând lucrurile...

D-na Prouvayre și Naida schimbă o privire plină de tâlc. Bătrâna doamnă declară:

— Fie, m-am așteptat la aceasta. Cum doriți.

Plecă. Iar mai târziu, seara, când „soții” Santorio se aflau iarăși la hotel, Naida ben Naid spuse cu dispreț bărbatului:

— Benito Santorio, ești regele dobitocilor. Am hârtiile... Sau măcar o parte din ele, cele care ne interesează. Nu mai avem așadar nimic de făcut aici.

CAPITOLUL 5.

ȘEICUL NAID BEN MOHAMED

După cinci zile, pachebotul mesageriilor maritime „*Amiral Longperrier*” ancora în portul Tunis. În cabina ei, unde-și strângea lucrurile în valiză pregătindu-se de debarcare, Maddalena se întreba dacă nu visează. Nu pricepea tandrețea subită a tutorelui, care până atunci știuse doar s-o ție departe de el, având grijă s-o dea pe mâna nașei, sau la mănăstire, numai ca să nu-i stea. Pe cap în viața lui aventuroasă. Maddalena își amintea că dintotdeauna își cunoscuse unchiul veșnic lipsit de bani, pe când acum părea înstărit și achita fără șovăială toate socotelile care i se prezentau. Dar deși se arătase extrem de gentil și de prevenitor cu fina lui, în tot timpul drumului, aceasta, fără să-și dea nici ea seama de ce, păstra o rezervă și o muțenie aproape sălbatecă atât față de Benito cât și față de Naida. Rece, rezervată, încăpățânată, ea se mulțumea să primească toate atențiile fără să facă nimic ca să le provoace și căutând dimpotrivă să se poarte în așa fel, încât însoțitorii ei să uite de ea. Astfel în timpul voiajului se închisese în cabina ei de lux, ce-i fusese reținută alături de apartamentul tutorelui și al mătușii.

Do altfel multe i se păreau misterioase. Deși în aparență brutal și autoritar, Benito părea că știe de frica soției lui și îi cerea aprobarea înainte de orice. Apoi soții aveau în fiecare seară consfătuiri lungi în cabinele lor și niciodată tânăra fată nu era invitată să participe la ele. Iar în trecere prin Marsilia, unde trăseseră la Hotel

Noailles, Benito avusese în mai multe rânduri niște musafiri misterioși, și în loc să-și închidă soția în camera ei, conform datinii musulmane avea dimpotrivă grijă de fiecădată s-o cheme și pe ea și să închidă bine ușa camerei în care se aflau.

Firește, nimic din toate acestea nu era alarmant. În aparență Maddalena era perfect liberă să se plimbe, să scrie, să citească, să facă ce-i place, li se păruse totuși în două rânduri, la Lyon, după plecarea de la Gérardmer și la Marsilia, că era îndeaproape urmărită. Cu o seară înainte, luând masa cu unchiul, Maddalena se mirase de lipsa Naidei. Benito îi declarase atunci că soția lui era suferindă, dar când tânăra fată, cu toate insistențele unchiului de a o duce pe covertă, se înapoiase în cabina ei, Maddalena ar fi jurat că o mână indiscretă îi cotrobăise prin lucruri. Toate acestea o necăjeau dar ea nu-și manifestă decât părerea de rău de a-și fi părăsit atât de brusc nașa. Își făgădui în sinea ei, ca peste trei luni să și impuie la rândul ei voința și să pătrundă până atunci misteriosul motiv, pentru care fusese silită să-l urmeze pe Benito în Africa.

Un steward al vaporului bătu în ușă și se oferă să-i ia bagajul, deoarece vaporul se apropia de port. Luă valiza luxoasă, un dar a lui Benito, și recipisa bagajelor. Maddalena aruncă o ultimă privire asupra camerei ce-i fusese refugiu timp de două zile, și urcă pe covertă. Regăsi acolo pe unchiul ei și pe Naida, ermetic înfășurată în burnusul ei de mătase, contemplând priveliștea. Maddalena nu se stăpâni să nu scoată un strigăt de admirație la vederea peisajului, într-adevăr minunat.

După o manevră lungă, *Amiralul Longperrier* se lipi de chei, pe care domnea obișnuita forfotă de la sosirea fiecărui pachet. Deodată Maddalena își văzu unchiul scoțându-și pălăria și fâlfâind-o în bătaia vântului. În zadar căută tânăra fată în mulțime cui i se adresa acest salut; avu o strângere de inimă că e așa de singură cu

noua ei familie.

Maddalena coborî cea dintâi pe chei, ocrotită de unchiul ei care o ferea de îmbrânceli. Când cele două tinere femei și Benito împreună cu hamalii, scăpară din îmbulzeală, tutorele Maddalenei aruncă o privire în mulțime și în aceeași clipă tânăra fată văzu ivindu-se un bărbat cu părul roșu, aspru la înfățișare, urmat de un tânăr slăbănog, care nu-l pierdea o clipă din ochi și se ținea scai de el.

— Ei, signor Sampieri, strigă Benito. Sunt fericit că te văd. Nepoată-mea, Maddalena.

— Signorina, spuse colonistul făcând o plecăciune de urs prost dresat, signorina, pământul Africii depune omagiile sale la picioarele dv.

Maddalena zâmbi, iar Benito radios trase spre el pe tânăr, care rămase ascuns pe după Sampieri. — Ei Pietro, nu-ți recunoști verișoara? Haide îmbrățișați-vă, *poveretti*. Dar tânăra fată făcu un pas înapoi și întinse doar mâna băiatului, care păli. Pietro se duse după mașină, și în aceeași clipă se ciocni de un ofițer apărut și el pe chei. Pietro se întoarse înfuriat: — Nu poți să-ți deschizi ochii?

— Deschide-ți tu ochii! se răsti ofițerul și fii ceva mai politicos, căci altminteri am să te învăț eu să-ți treacă obrăznicia.

Maddalena, surprinsă întorsese și ea capul și exclamă bucuroasă: — Gilbert, d-ta ești?

— Maddalena! Firește că eu sunt. Am sosit aseară. Dar îți închipui că am obținut imediat din partea șefului meu de escadrilă permisiunea de a veni înapoi. Hidroavionul meu e pe lac. Am întârziat puțin cu amerizarea, dar am văzut vaporul acostând. Și tânărul ofițer depuse o sărutare tandră și respectuoasă pe ambele mâini ale Maddalenei.

Cu ochii strălucitori de bucurie, aceasta se adresă unchiului:

— Cunoști pe locotenentul de Parțial?

— Desigur, spuse Benito, posomorându-se.

— Ar putea să ne însoțească?

— Cu neputință, Maddalena... Dar ne vom vedea noi. Unchiul d-tale rămâne la Tunis?

Benito șovăi, dar din fericire Sampierii salvă situația.

— Din păcate, domnule, suntem așteptați la Gabès încă astă seară.

— Voi veni așadar la Gabès. Deocamdată, Maddalena, îmi pare bine că te-am văzut. Voi telegrafia imediat nașei că ești bine.

În clipa aceasta Pietro se întoarce pe scara unui taximetru antediluvian care hodorogea îngrozitor; deschise ostentativ ușa mașinii ca să curme convorbirea. Benito, spuse și el;

— Acum să plecăm repede, și întinse ofițerului mâna. Dar fie din neatenție, fie dinadins, Gilbert nu văzu gestul, ci duse doar mâna la chipiu și se depărta, fără să catadixească să arunce măcar o privire asupra frumoasei Naida, ai cărei ochi de ametist aruncau săgeți de mânie.

După cinci minute mașina hodorogită ajunsese la gară. În acest scurt timp cei cinci călători se pândiseră unii pe alții, fără să schimbe un cuvânt. Doar Maddalena, spre a-și ascunde emoția, privea mereu în stradă, mușcându-și buzele. În hall-ul gării, Naida și Maddalena așteptară pe o bancă, în timp ce Benito și Sampieri se duseră să ia biletele. Urmă un lung conciliabul, din care tânăra fată nu putu să audă nimic, apoi Sampieri făcu un gest violent și chemă pe Pietro, căruia îi dădu instrucțiuni. Tânărul voi să protesteze, dar colonistul îi impuse tăcerea, fără intervenția lui Benito. În cele din urmă Pietro se lăsă convins. Mai cu seamă de argumentul unor bilete de bancă, discret strecurate în mâna lui.

— Șterge-o. Ne vei scrie din Bizerte. Asta-i tot ce putu auzi Maddalena. Pietro, revenind de la ghișeu, spuse tinerei fete: — Eu trebuie să rămân aci, Maddalena, dar sper că ne vom revedea, adăogă el cu entuziasm.

— Nu e nicio grabă, Pietro, răspunse fala și Dumnezeu

să te aibă în paza lui, cum se spune în tara noastră.

Tânărul roși ca și cum Maddalena i-ar fi ghicit gândul și apoi plecă iar; cei patru călători urcară în trenul de Gabès unde aveau să ajungă noaptea târziu. Fu un voiaj trist. Singuri în compartimentul lor de clasa I-a, cei patru călători, așezați fiecare în colțul lui priveau tăcuți peisajul. Doar la prânz în vagon-restaurant își spuseră câteva vorbe de politețe. Maddalena simți plutind în jurul ei o amenințare nelămurită. Blândețea aparentă a unchiului făcuse loc unei brutalități stăpânite, iar signor Sampieri își mângâia barba roșie, privind fata cu o insistență suspectă. Cât despre Naida, părea că doarme, dar privirile pe care le arunca din când în când asupra Maddalenei, ar fi îndreptățit-o pe aceasta să creadă că strania Berberă rumega planuri mai degrabă primejdioase decât plăcute. Când se întunecă, tânăra fată pretextă că e obosită, pentru a se întinde într-un compartiment vecin, lăsând pe ceilalți singuri. Dar se vede că toi o suspectau, căci nu vorbiră deloc sau cel mult în arabă, pe care Maddalena n-o pricepea. În sfârșit, trenul ajunse la Gabès. Frântă de oboseală, Maddalena coborî, sprijinită de tutorele ci. Sampieri îi duse bagajele, înaintând cu pași repezi. Deodată un arab înalt, voinic, cu fruntea brăzdată de o cicatrice groaznică răsări în fața lor. Unul din ochi îi era închis cu o tumoare, iar celălalt înroșit.

— *Slama*, spuse el cu un surâs care era mai degrabă un rânjel.

— Iată-l pe tatăl meu, spuse Naida, întorcându-se spre Maddalena încremenită de spaimă.

CAPITOLUL 6.

PĂSĂRILE DE NOAPTE

Din fericire pentru tânăra fată, domnea întuneric în Piața Gării prost luminată, căci altfel i s-ar fi citit pe față turburarea. Benito stătea de vorbă cu Arabul în dialectul sabir, Sampiero rămase cu Naida și cu tânăra fata. După câțiva pași, ajunseră în fața unui hotel de mâna doua, în pragul căruia un tânăr indigen părea că-i aștepta. De astădată luă Naida cuvântul: Slama Ahmed, camerele sunt pregătite?

Indigenul se înclină, apucă o lampă fume- gândă și se pregăti să arate călătorilor drumul. Urcară o scară care ducea la o galerie de unde se intra în camere, rânduite ca niște chilii de mănăstire. Naida se opri în prima cameră trăgând pe Maddalena după ea.

— Culcă-te surioară, și odihnește-te, căci mai avem o bună bucată de drum mâine. Și nu pe șosea ci pe o pistă, printre nisipuri. Mergem călare. Știi să călărești?

— Da, doamnă.

— Nu-mi spune doamnă, Maddalena. E dorința tutorelui tău. Trebuie să fim prietene. Nu mai eu pot domoli furia unchiului. Trebuie să ai încredere în mine și sunt sigură că o vei avea, chiar dacă ți-ar veni greu. Aceste cuvinte le spuse, încruntând ușor din sprâncene, ceea ce dădea chipului său pur o expresie totodată cumplită și misterioasă. Maddalena întoarse capul, ca și cum n-ar fi putut suporta această privire și șopti:

— Sunt foarte obosită, doamnă, iartă-mă, și crede-mă

că-mi voi da silința să fac cum e mai bine.

— Bine. Noapte bună surioară. Și Naida sărută ușor fruntea Maddalenei, fără ca aceasta să se poată feri și părăsi apoi camera. Cu, în minase singură, Maddalena alergă la ușă să împingă zăvorul. Dar nu exista niciun zăvor, ci doar urmele unor șuruburi scoase și o gaură.

— Încep să înțeleg, spuse Madalena. Mi se ia singurul mijloc de a-mi apăra singurătatea. Fie. Și cu o mare efortare, târî masa până în fața ușii, baricadându-se. Își deschise apoi valiza, vărsă cana cu apă rece în lighean și-și răcori cu încântare fața.

De pe coridor se auzeau voci înăbușite. Deodată glasul lui Benito răsună mai lămurit:

— Ahmed, adu whisky și pahare. Vreau să beau astă seară. m-am săturat. Tăcu apoi, înăbușindu-și un strigăt. Maddalena trase cu urcbeau astă seară. Mi s-a făcut lehamite. Tăcu apoi, înăbușindu-și un strigăt. Maddalena trase cu urechea și înțelese că acum vorbea Naida, care dădea ordine scurte, căci Benito se fâstâci și spuse:

— Dar de unde doamnă, doarme dusă... La vârsta ei, copiii dorm de cum au pus capul pe pernă. În sfârșit, fie cum vreți. Mai bombăni puțin și străbătu coridorul spre a deschide ușa de alături. Dar Naida se opuse, șoptind ceva ce Maddalena nu putu să audă. Doar Benito care spunea cu glas tare tot ce-i trecea prin minte, strigă: Ce de-a precauții, pentru Dumnezeu. Parcă v-ar fi frică să nu ne mănânce. Ușa se închise brusc, și tânăra fată auzi deschizându-se o altă ușă, mai depărtată, apoi pași în acea cameră. În câteva rânduri, în timp ce Maddalena, mută de spaimă, asculta zgomotele de afară, tânărul indigen trecu prin galerie, ducând o tavă, căci se auzi clinchetul paharelor. În sfârșit se lăsă tăcere. Tânăra fată își terminase toaleta de noapte și vroia să se învelească cu pătura, când auzi un hohot de râs. Încercă în zadar să-și potolească neliniștea ce-i strângea inima ca într-un clește și să-și uite bănuielile. Nu putu să adoarmă. Se sculă din nou, își încălță papucii, își îmbracă un capot, se

duse lângă ușă și ascultă și deoarece nu putea desluși nimic, trase masa în lături, deschise ușa încetitor și scoase capul afară. Coridorul era pustiu. Luna se ascunsese după un nor, în curte domnea liniște. Toată lumea dormea, afară de aventurieri, cari chefuiau în camera lor. Fără să stea pe gânduri, Maddalena se duse în vârful picioarelor goale, își scosese papucii de teamă să n-o dea de gol — și se opri în fata ușii camerei vecine cu cea în care stăteau la taifas Naida, Benito, Sampieri și arabul. Intră cu băgare de seamă: camera era la fel cu aceea pe care o ocupa ea. Un pat, o masă, un lavoar, un dulap, ocupau cele patru colțuri. Pe jos era așternută o rogojină. Ținându-și răsuflarea, Maddalena își lipi urechea de zid, dar ținuți probabil în frâu de Naida, cei trei bărbați discutau cu glas scăzut. Totuși fetei, i se păru la un moment dat, că glasurile nu veneau de alături, ci de jos. Se aplecă, bâjbâi în întuneric și găsi sub degetele ei un fel de chepeng, pe care-l deschise. Se culcă pe jos. Părea astfel o nălucă albă, inertă... De astă dată auzea deslușit tot ce se discuta în camera alăturată:

— Uf, nu-mi parc rău că am terminat cu rolul ăsta. Era glasul Naidei. Accentul ei nu mai era câtuși de puțin gutural, ci dimpotrivă avea o voce calmă, pură, sonoră. Apoi Sampieri întrebă: — Dar nu vreți să ne spuneți, doamnă, de ce ați adus fata încoace?

— Dobitocule. Ripostă Naida cu o voce mușcătoare. Ne trebuia doar o ostatecă. Și apoi nu uita că Maddalena e aceea care a „Furat” documentele.

— La asta nu m-am gândit, replică colonistul. Dar se știe că hârtiile au fost furate?

Nu cred, dar trebuie să luăm toate precauțiunile.

— Ce-aveți de gând să faceți cu nepoată-mea? întrebă Benito.

— O vom închide. Sunt destule *kasbah*^{*)} la Tujada unde vom fi mâine. Iar „tata” are soldați care vor fi niște

^{*)} Colibă arabă.

temniceri de mâna întâi. Pe urmă, după ce vom izbândi, se va alege... sau va pieri, sau va fugi. După cum îi va fi soarta...

Naida vorbea de moartea Maddalenei ca de ceva foarte firesc. Nicio nuanță de părere de rău sau de milă în glasul ei.

— Și hârțiile?

Le am aci. Nu m-am despărțit de ele, nici zi nici noapte, de o săptămână. De altfel asta nu vă privește. Treaba voastră e să-mi executați ordinele întocmai. Atâta. Tu Rhenuş, ai anunțat pe căpitanul Amalfi?

— Da doamnă, spuse Arabul, pe care Maddalena îl recunoscuse după glas și care părea să arate Naidei un respect neașteptat din partea unui tată atât de crunt. Sidi Amalfi are să fie peste trei zile la întâlnire și are să vă aștepte.

— Bine. Mâine dimineată vom porni în recunoaștere sub pretextul unei plimbări ci fata. Tu Sampieri, vei avea grijă de Maddalena, în timp ce eu cu Benito și Bhenuş mă voi duce să văd cum stau lucrurile.

— Bine doamnă.

— Avem nevoie de lucrători, Sampieri. Vom lucra cu echipe de noapte. Ai cumpărat cum ți-am spus terenurile de pe malul mării de la sud de Gabès?

— Da, sub pretext că vreau să înjghebez o plantație de curmală și portocali. Am mai declarat că pentru a fertiliza aceste pământuri va trebui să fac lucrări de irigație.

— Și în privința ofițerului, ce-aveți de gând? Întrebă Benito.

— Deocamdată nimic. Pietro îl va supraveghea. Vom fi înștiințați de cea mai mică mișcare a lui. Dacă ne stingherește, sunt destule încăierări sângeroase în oraș pentru ca să ne cotorosim de el, măcar deocamdată. Dar țin să nu se ajungă la asasinat.

— Am înțeles. Și când credeți că va fi totul gata?

— Nu știu. Ar putea să mi-o spună poate Amalfi. Totul depinde de rapiditatea lucrărilor, de momentul pe care-l

vor socoti oportun cei care mi-au dat această misiune. Aveți știri din Tripolis?

— Da, stăpână, spuse bătrânul Arab. Fiul meu s-a înapoiat alaltăieri. O escadră încrucișa în fața portului Tripoli.

Naida izbucni în râs: — Strașnic... totul e în regulă. Totuși sunt nerăbdătoare să-mi ajung scopul. Am alte griji și vreau să termin cu asta...

Urmă o clipă de tăcere, pe care Sampieri o întrerupse cu un fel de spaimă în glas: — Ce femeie ciudată sunteți, doamnă. Cine sunteți? Ce urmăriți? În slujba cui lucrați?

Maddalena auzi scârțâitul unui scaun, apoi glasul Naidei, care declară semeț: — Asta nu e treaba d-tale, Sampieri. Uiți cine ești! Cine sunt eu? Te temi că sunt Geniul Răului? Și dacă aș fi? În orice caz nu-mi place să fiu interogată. Aci reprezintă un guvern care dintr-un singur cuvânt poate face din voi cadavre. Și să știi că pe mine nu mă poți lua niciodată prin surprindere. Revolverul meu țintește bine și nici în gaură de șarpe nu e cineva la adăpost de răzbunarea mea. Dar s-a făcut târziu. Noapte bună.

Auzind zgomotul scaunelor date la o parte, Maddalena se sculă în grabă și înainte de a închide chepengul, mai prinse glasul Naidei, care-și bătea joc de Benito: — Taci din gură. Ești un laș, Benito Santorio. Puțin îmi pasă de toate astea. Dar voi avea grijă și energie eu în locul d-tale. Dacă mâine nepoata d-tale nu va fi supusă, am eu ac de cojocul ei. Și acum — pleacă!

Maddalena abia avu timp să deschidă ușa și să se strecoare afară. Cum ajunsese în camera ei și pusese la loc masa în dreptul ușii, cei trei bărbați ieșiră din cameră; un pas greoi se apropie, și după o clipă Sampieri mormăi înfundat: — Gazela doarme... Dar hiena veghează... Bună seara!

CAPITOLUL 7.

PE MALURILE GOLFULUI

Maddalena, copleșită de cele auzite, avu o noapte groaznică de coșmaruri. Cine era oare această Naida, soția fictivă a unchiului ei? Ce vroia? Ce scop urmărea? Întrucât prezența Maddalenei alături de acești bandiți constituia o complicitate? De ce era zălog în mâinile lor? Toate aceste întrebări o frământau pe Maddalena fără să poată găsi vreun răspuns. Și apoi ce era cu acel misterios Amalfi? De ce se grăbea Naida să termine cu misterioasa ei ocupație? De ce o interesa Tripoli? Cine era arabul pe care-l dădea drept tatăl ei? Și ce era cu acele documente pe care Naida venise să le caute în Franța și deasupra cărora plana atâta mister? Și în sfârșit, ce însemna cumpărarea de terenuri la marginea golfului, ce rost aveau echipele de muncitori și șantierele? În orice caz sigur că ea trebuia să fie cu ochii-n patru, să observe tot ce se petrecea în jurul ei și să înșele vigilența „temnicherilor”, de care vorbea Naida. Dar ceea ce o înspăimânta mai mult pe tânăra fată, deși nu era fricoasă de felul ei, era primejdia ce-l amenința pe tânărul ofițer pentru a cărui supraveghere fusese trimes Pietro la Bizerte. Nu putea fi vorba decât de Gilbert de Parțial. De ce voia Naida să-l înlăture? Îi era teamă ca Maddalena să nu se pună în legătură cu el zădărniciind astfel uneltirile ei?

Aceste gânduri o chinuiră până și în somn; se trezi târziu, zdrobită fizicește și moralicește de zbuciumul și de primejdiile acestei călătorii. Dădu masa la o parte și se

îmbrăcă în grabă. I se aduse un ceai verde ca un ceai de izmă, niște pâine grea și îndesată și puțin unt topit; apoi servitorul îi spuse: — Domnișoară, sidi vă așteaptă în curte.

Maddalena își făcu valiza și coborî grăbită. Sampieri o salută cu un zâmbet ironic ca pe o veche cunoștință și se interesă cum dormise noaptea. Apoi îi spuse:

— Mai avem un drum lung de făcut. Mai întâi trecem însă pe la Gurina.

— Unde vine asta?

— Pe malul mării, signorina. Dacă vrei putem chiar să facem o baie. Am acolo o kasbah unde vă veți putea dezbrăca în liniște.

— Fie, vom vedea...

În fața porții hotelului se afla o mașină de marcă foarte bună, iar la volan stătea bătrânul arab, având alături de el pe Benito. Naida își acoperise iarăși fața cu vălul și se înfășurase în buirnis și se așezase în fundul mașinii. Trase pe Maddalena lângă ea, așa încât aceasta ședea acum între Berberă și Sampieri. Mașina porni ca fulgerul. O clipă, când trecu prin fața Oficiului afacerilor indigene, Maddalena se gândise să ceară ca mașina să fie oprită. În afară de faptul că probabil n-ar fi fost ascultată, nu se putea plânde de nimic precis. Era cu tutorele ei legal, Naida se prea putea să fie căsătorită legitim cu el. Cine putea dovedi că nu făceau o simplă excursie cu nepoata lor? Să ceară să fie retrimisă în Franța? Să simuleze o boală? Pentru asta era timp când altă scăpare nu va mai fi. Fuga era cu neputință. Maddalena avea cel mult 3—400 franci, iar Benito declarase d-nei Prouvayre că va avea el grijă de absolut toate cheltuielile nepoatei. Apoi nu cunoștea țara și ar fi fost cu siguranță urmărită, prinsă și apoi păzită cu strășnicie, așa încât n-ar mai fi putut descoperi nimic din tot ce se urzea în jurul ei. De aceea decise să rămână în mașină, să închidă ochii și să simuleze că doarme.

Mașina înainta pe șoseaua în pantă și deodată un spectacol măreț se desfășură în fața ochilor uimiți ai tinerei fete. Peisajul, cu șirul de munți între Tunisia și Tripolis, cu marea la orizont era nespus de frumos. Mașina făcuse cam vreo oră de drum, când se ivi o fermă înconjurată de plantații. Arabul încetini mersul mașinii, Maddalena crezu că va stopa. Dar se înșelase. Un tânăr indigen ieșise dintr-un șanț și schimbase câteva cuvinte cu Sampieri. Asta fusese tot. Apoi mașina porni din nou în plină viteză. Dar colonistul se aplecă spre Benito și-i spuse, în așa fel încât Naida să-l poată auzi: — Amalfi ne așteaptă pe diseară. Maddalena, prinse o licărire de emoție în stranii ochi ai Naidei. O observă pe furiș. Ce taină ascundeau oare acești ochi de ametist? Era într-adevăr fără seamăn culoarea lor. Maddalena se cutremura gândindu-se ce abise putea ascunde un chip așa de pur.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, „soția lui Benito” se aplecă spre tânăra fată: — Ei, surioară, nu ești obosită?

— Mulțumesc, doamnă, răspunse Maddalena închizându-se apoi tot drumul în muțenia ei și răspunzând doar monosilabic la toate întrebările. În cele din urmă Naida trebui să se dea bătută. Cu tot vântul ce adia, în mașină era foarte cald. Trecură printr-o oază cu eucalipti răcoroși, dar apoi porniră din nou pe șoseaua toridă.

Ajungând la un fel de mlaștină, Sampieri se adresă Naidei: — Va trebui să facem săpături adânci, ca să ajungem aici. Deși era cu spatele la ci, Maddalena ghici că Berbera impusese colonistului tăcere, căci el nu mai stăruia. În cele din urmă mașina ajunse la o răscruce cu un indicator de drumuri. Maddalena citi în dreptul unei săgeți: Guran 5 km. Celelalte trei săgeți indicau: spre nord-est Marsa 25 km.; spre sud-vest, El Hamlia 60 km.; spre nord-vest, Zarath, 20 km. Fără să știe de ce, tânăra fată se strădui să-și întipărească în minte aceste nume; aveau să-i fie poate de folos într-o bună zi. Arabul de la volan o și luase la stânga, continuând drumul spre Guran.

În sfârșit călătorii ajunseră în acest sat indigen, construit pe malul mării din cărămizi și din chirpici. Zăbind mașina, indigenii săriră în lături, făcând plecăciuni violente lui Sampieri care le accepta cu vădită satisfacție.

— Sper că-mi veți, permite, domnișoară, să vă fac onorurile modestei mele locuințe. Naida dădu din umeri ca și cum ar fi socotit de prisos aceste cuvinte amabile. Mașina intră pe unica stradă a satului, oprind în fața unei case albe, cu aspect obișnuit.

— Pofțiți, d-ră. Vom prânzi imediat. Dacă doriți să faceți o baie alegeți-vă un costum printre acele din dulapul acesta, și la mare ajungeți străbătând doar grădina. Deschise o ușă, și invită pe Maddalena să intre într-o cameră goală, având drept singur mobilier o rogojină, o saltea pusă dea dreptul pe jos și niște zdrențe pestrițe care țineau probabil loc de pătură. Maddalena nu se împotrivi când ușa se închise în urma ei. Avusese însă timp să vadă pe Sampieri revenind spre Nadia și schimbând câteva vorbe cu ea și cu ceilalți. Auzi apoi pașii lor depărtându-se și o dorință arzătoare de a afla încotro se duc, o cuprinse. Crăpă ușa camerei și o închise apoi repede la loc, căci bătrânul arab rămăsese în prag. Resfirând printre degete boabele de chihlimbar ale mătaniilor lui. Maddalena scoase dintr-un dulap din perete un costum de baie și se încinse la mijloc cu o panglică, pentru a-l menține mai bine, căci costumul, bărbătesc îi era prea larg.

— Mă duc că mă scald, spuse ea arabului, care dădu din cap și o urmă fără nicio grabă. Sampieri n-o mințise. La capătul grădinii era un mal pietros cu o scară naturală, la poalele căreia se întindea o plajă cu nisip fin și arzător. Maddalena coborî și întorcând capul, zări pe arabul așezat sus pe mal, privind-o. Se aruncă în mare și, bună înotătoare, ajunse repede la o barcă de pescari, la câteva sute metri de coastă. Sări înăuntru, privi în jur și văzu un grup compus din trei persoane caru gesticulau pe malul

înalt, la trei-patru kilometri de sat. Privind cu atenție, Maddalena le recunoscuse. Era Nadia și tovarășii ei. Ce făceau oare acolo? Maddalena înotă crawl de-a lungul coastei, apropiindu-se tot mai mult de ei.

Dibuind, găsi sub picioarele ei o stâncă ascunsă în apă, pe care așezându-se, numai capul îi rămânea deasupra undelor. Nimeni n-o putea vedea, dar ea putea observa tot ce se petrecea în jurul ei. Zări pe Sampieri desprinzându-se din grup și măsurând cu pași egali distanțele, pe care le striga pe rând Naidei, ascunsă acum de creasta malului.

— 100, 150, 200, aci e o grotă, încă 50 metri, ani ajuns.

Se auzi glasul Naidei: — Deajuns. Știu unde trebuie să punem mina. Plecară; Maddalena rămase nedumerită. Se întoarse pe plajă și se îmbrăcă.

CAPITOLUL 8.

CIUDATUL CĂPITAN AMALFI

— A fost bună apa, signorina? Întrebă signor Sampieri când Maddalena veni la masă.

— Foarte bună. Mulțumesc, domnule. V-am așteptat, dar nu vă întorseserăți.

— Am niște terenuri prin partea locului și unchiul d-v. A fost așa de gentil să mă însoțească, spre a-mi da sfaturi cu privire la valorificarea lor, declară colonistul, întorcându-se spre Benito, care dădu din cap afirmativ.

Prânzul fu frugal. Un pepene, o bucată de miel fiert, orez, și fructe. Imediat după masă, Naida întrebă enervată dacă n-au de gând să plece. — Surioara mea și cu mine suntem nerăbdătoare să ne vedem acasă, stăpâne, se scuză ea. Toți se pregătiră de plecare dar de astă dată Arabul rămase în sat, pe când ceilalți urcară din nou în mașină. În clipa plecării, Naida și pseudo-părintele ei avură o discuție atât de vie încât Sampieri trebui să intervină: — Haide, fă ce ți se spune. Am nevoie pe mâine de 60 oameni cu lopeți și târnăcoape. Și vezi ca lucrările... de irigație să nu se târăgănească.

Arabul mai bombăni, dar Sampieri care se așezase la volan nici nu-i mai dădu ascultare și porni. Benito care ședea lângă el, ținea în mână o hartă pe care o consulta cu atenție. Ajungând iar la răscruce, șoferul o luă drept înaintea spre El Hamlia... Pe bancheta din fund Maddalena, alături de Naida, privea deșertul. După câțeva vreme mașina trecu din nou în dreptul unui indicator care

vestea: Kalaa-Matmata 55 km.

Mașina străbătea acum un masiv muntos. Sampieri o conducea cu o dibăcie uluitoare. În câteva rânduri Maddalena și Naida închiseră ochii de teamă să nu vadă mașina prăbușindu-se în prăpastie. Soarele ardea și tuturora le era sete. Maddalena simți o moleșeală prin tot trupul și în câteva rânduri se pomeni alipind pe umărul Naidei, care zâmbea triumfătoare. După două ore de hurducătură pe piste anevoioase, mașina ieși din nou la drumul mare. Naida spuse: — Am sosit. Voi revedea casa tatălui meu.

— De ce n-a venit cu noi? întrebă Maddalena.

— D. Sampieri l-a rugat pe tutorele d-tale să se ocupe de niște lucrări de amenajare de teren. E chestie de câteva zile. Apoi signor Sampierii ne va părăsi și tatăl meu va reveni.

Mașina ajunsese acum în vârful platoului muntos de unde se deschidea o priveliște măreață spre marea depărtată care se contopea eu cerul albastru. Agățat pe coasta stâncoasă a munților, satul indigen părea că plutește între pământ și cer, fortăreață invincibilă.

— La ce înălțime ne aflăm? întrebă Maddalena.

— La aproape 700 metri, spuse Naida, dar își mușcă buzele, ca și cum i-ar fi fost teamă că spusese prea mult. Acum mașina ajunsese în sat și opri în fata unei case albe ca toate celelalte, dar izolată la o oarecare depărtare.

Pe când Sampieri adăpostea mașina într-un garaj cam primitiv, Naida făcea Maddalenei onorurile casei.

— Vei fi ca la tine acasă, surioară. Cred că după un drum atât de lung, ești bucuroasă să te poți odihni.

— Aș vrea să scriu câteva cuvinte nașei, spuse Maddalena.

— Firește. Pe când servitoarele te vor dezbrăca și-ți vor pregăti baia, am să îngrijesc să ți se aducă tot ce-ți trebuie pentru scris.

Între timp sclavi negri și copii descărcară bagajele umplând casa de țipetele și râsetele lor. Dar cu un glas

autoritar care nu îngăduia replică, Naida puse capăt zarvei. Când valizele fură despachetate în cameră, Naida se adresă Maddalenei: — Te las, sper că vei fi liniștită. Cuvântul din urmă îl spuse apăsător, ca și cum în el ar fi fost o amenințare latentă. Iar Maddalena își aminti cu o strângere de inimă, ultimele cuvinte rostite de Naida cu o seară înainte. De aceea Maddalena se gândi că n-ar fi rău să joace comedie față de temnicera ei și-i întinse spontan pentru prima dată mâna.

— Îți mulțumesc doamnă... vreau să zic Naida... știu tot ce ai făcut pentru mine și dacă am întârziat atât de mult ca să-mi exprim recunoștința, pricina e că tot ce mi se întâmplă e atât de neașteptat... Gândește-te că acum o săptămână mai eram o fetiță care se ținea de poalele nașei.

O lucire de bucurie fulgeră în ochii soției lui Benito care o îmbrățișă călduros:

— Vezi că te iubesc, Maddalena. Să n-ai nici o grijă; dacă îmi urmezi sfaturile nu ți se va întâmpla nimic rău...

Ar mai fi continuat, dar signor Sampieri veni într-un suflet șoptind Naidei câteva cuvinte în limba arabă, pe care Maddalena n-o înțelegea.

Uimirea ce se citea pe chipul colonistului, se răsfărânga acum și pe obrazul Naidei care răspunse grăbită:

— Viu.

— Vreo supărare? Întrebă Maddalena cu o naivitate voită.

— Nu. Ne-a sosit un musafir. Te las.

Și fără să se mai ostenească să-și acopere din nou obrazul pentru străin, Naida ieși închizând ușa.

Maddalena alergă la. Fereastră, pe care un oblon interior de lemn o apăra de căldură. Când îl deschise, scoase un strigăt de uimire.

Fereastra avea gratii ca o fereastră de închisoare și dădea într-o curte, în care vreo zece oi behăiau desperate. Ziduri albe înalte, înconjurau curtea din toate părțile; nu

se vedea nimic care să poată ajuta la escaladarea lor.

— Prizonieră... gândi tânăra fată cutremurându-se. Se spală pe mâini și se îndreptă spre ușa pe care o găsi de asemeni ermetic închisă, fie că Naida trăsese din greșeală zăvorul de afară, fie că ușa se deschidea numai într-un fel special, pe care nu-l știa încă Maddalena. Ea se așeză pe pat repetând:

— Așadar prizonieră. Bine. Știu ce am de făcut.

Ușa se deschise și o bătrână sclavă indigenă îi aduse un lighean mare de aramă plin cu apă caldă și parfumată; pe braț avea *un* costum indigen de mătăsă țesută cu fir.

— *Slama*, o salută bătrâna cu o plecăciune.

Dar Maddalena se sculase fără să stea pe gânduri, și nepăsătoare față de exclamațiile bătrânei, o îmbrânci și se năpusti la ușă.

Sclava scăpă din mâini ligheanul, care se rostogoli zgomotos pe podea. Dar mai înainte ca ea să fi făcut un pas, Maddalena trânti ușa, o zăvori și o luă la goană în neștire dea lungul galeriei.

În urma ei. Răcnetele negresei erau înăbușite de ușa groasă de lemn. Din fericire, în curte nu era nimeni și servitorii indigeni erau ocupați.

Maddalena căută să se orienteze; coborî o scară și se văzu într-o grădină mare, pavată cu mozaic și plină de flori minunate, cum nu le-ai fi putut aștepta să găsești într-un asemenea ținut în care soarele dogorea toată ziua.

În mijlocul ei era un bazin de piatră în care curgea cu un susur molcom apa răcoroasă a unei fântâni. Maddalena înțelese că la dreapta și la stânga casei erau grădina și curtea cu oi. De celelalte două părți trebuiau să fie șoseaua și muntele, așa cum se înfățișau multe locuințe clădite după pilda peșterilor în regiunea muntoasă tunisiană.

Tânăra fată mai făcu câțiva pași și își dădu seama cu uimire, în grădină nu se putea intra decât printr-o singură poartă, care dădea în galerie pe care o străbătuse

Maddalena. În schimb ferestrele câtorva camere se deschideau spre grădină. Fata se apropie cu băgare de seamă de una din ele, se înalță în vârful picioarelor și aruncă o privire înăuntru. Încăperea era goală. La fel la fereastra doua. Dar cum apropie capul de a treia, se lăsă repede jos. Vedea o cameră luxos mobilată, cu perne de catifea, jilțuri de piele, și cu panoplii de arme; un bărbat ședea pe un divan cu spatele la ea. Purta o haină albă cu insignă de ofițer de marină — ancorele și galoanele. Lângă el era o șapcă.

Maddalena așteaptă cu sufletul la gură. Auzi o ușă deschizându-se și apoi glasul Naidei, ea re devenise amabil și insinuant:

— Te salut, d-le comandor Amalfi... Te așteptam abia pe mâine...

Maddalena auzi pe ofițer răspunzând scurt și autoritar: — Aveam nevoie să te văd de urgență, agent N. N. Ai hârtiile, pe cât mi-ai comunicat.

Naida adevări, Maddalena își ținu răsuflarea. Agent „N. N.”. Ce mai însemna și asta? Puteau fi inițialele de la Naida ben Naid.

Tânăra femeie reluă: — Da, domnule comandor. Am hârtiile. N-a fost ușor. Naida își pierduse tonul autoritar, glasul ei se făcuse mios, turburător. Dar tânărul ofițer își repetă ordinul:

— Dă-mi-le!

— O! pardon! întâi banii...

— Găsești în acest portofel suma în bonuri de casă ale unei bănci din Triest. Și acum vorbește, te ascult.

— E simplu. Acum trei luni, domnule comandor, ai venit să mă vezi la biroul meu. Mi-ai cerut să-mi însușesc anumite documente privitoare la un proiect conceput de către un ofițer francez în vederea valorificării regiunii, în care ne aflăm, prin irigații sau cam așa ceva...

— Știu; și pe urmă?

— Am putut da de persoana la care se aflau hârtiile. Mi

le-am însușit printr-un șiretlic. Poftim raportul Academiei de științe. Poftim scrisoarea d-lui De Lesseps asupra acestui proiect care datează încă din 1880... Iată descrierile căpitanului Prouvayre și raportul lui. Am verificat azi de dimineață coasta. Totul corespunde exact. Pe de altă parte săpăturile vor începe chiar de mâine... Explozibilul unde e?

— Îți va fi furnizat la momentul oportun.

— Va trebui să dinamităm mai bine de 2000 m. cubi de stâncă...

— Mă bizui pe d-ta.

— Bine. Șantierelor d-tale de construcții navale sunt puse la punct? Întrebă Naida.

— Totul e în regulă. De altfel rămân aci două zile și vom mai vorbi despre asta.

Maddalena auzi din nou deschizându-se ușa.

— Ah, exclamă Naida. Îți prezint pe signor Sampieri, care se interesează de lucrările noastre. Sampieri, iată pe căpitanul de vas, Amalfi, căruia, dacă reușim, i se va zice în curând Amiralul Nisipurilor...

PARTEA II-a

ENIGMA DEȘERTULUI

CAPITOLUL 1.

PRIMELE CIOCNIRI

- Domnule locotenent, vă poștește domnul amiral.
- Pe mine?
- Da, pe dv., domnule locotenent.

Gilbert de Parțial se sculă, lăsând pe masă scrisoarea începută, pe care se putea citi:

„Draga mea Maddalena”.

Își încinse centironul, își puse chipiul și mantaua și urmă pe matelotul care-i arăta drumul. Străbătură un coridor de cazarmă, coborâră o scară, străbătură o curte în stil maur și intrară apoi într-un vestibul, la capătul căruia doi soldați cu baioneta la armă păzeau o ușă..

— Așteptați vă rog o clipă, domnule locotenent, spuse marinarul; bātu apoi la o ușă vecină și intră. Peste puțin ieși însoțit de un ofițer de marină care-și salută colegul:

— Bună ziua, dragă camarade. Ești sosit de curând, de nu mă-nșel?

— Da, domnule comandor.

— Amiralul dorește să te vadă. Nu știi pentru ce, dar presupun că e urgent. Părea necăjit.

Gilbert de Parțial roși ușor la gândul că poate comandantul bazei aeronautice nu știa de escapada lui de alaltăieri la Tunis...

Dar ușa biroului se și deschise și comandorul intră în acest sanctuar făcând tânărului ofițer un semn să-l urmeze. Gilbert se opri smirnă în prag. Amiralul era un bătrân, dar care se mai ținea încă foarte drept — și cu o înfățișare simpatcă. Era ocupat în clipa de fată cu iscălitul corespondenței.

În sfârșit, lăsa condeiul din mână și se uită la noul sosit.

— Bună ziua, Parțial... Te-am cam lăsat în părăsire de când ai sosit, dar îmi pare bine că te văd. Mai ales că am pentru d-ta o misiune de încredere.

De astă-dată tânărul ofițer roși de plăcere. Amiralul se întoarse către căpitanul de vas, care aștepta în fundul biroului.

— E gata escadrila?

— Da, domnule amiral.

— Bine!

Bătrânul ofițer chemă pe Gilbert lângă el. Acesta văzu în vraful de hârtii de pe masa amiralului o hartă de stat-major care reprezenta regiunea de la Sud de Tunis.

— Dragul meu, ai un brevet de pilot, nu-i așa?

— De pilot civil, domnule amiral.

— E deajuns. Ai certificate admirabile. Pe de altă parte presupun că știi să călărești.

— Exact.

— Bun. Mai văd în foaia calificativă a d-tale că știi puțin și limba arabă.

— Da. Am învățat-o acum vreo zece ani în Maroc, când tatăl meu era atașat militar pe lângă Rezidența Generală.

— Foarte bine. Devreme ce întrunești aceste trei însușiri pentru care mulți camarazi le-ar invidia aci, iată ce-ți cer...

— La ordin, domnule amiral.

— Atunci citește întâi aceasta.

Și amiralul întinse tânărului ofițer o scrisoare oficială,

cu antetul comandantului pielii din Tunis. Gilbert de Parțial citi cu emoție următoarele:

„Domnule amiral, referindu-mă la cele comunicate în rapoartele mele cu No. 765 și 766 din săptămâna trecută, am onoarea a vă adula cunoștință, că ofițerii serviciului de în formațiuni din regiunea Kalaa-Matmata îmi semnalează o oarecare fierbere în populația indigenă din această regiune.

Pe de altă parte aflu că niște agitatori străini provoacă dezordine în regiune, ținând întruniri menite să învrăjbească djis-urile) înșirai e dea lungul munților Mai mata.*

În aceste împrejurări și deși n-am putut obține indicații mai precise asupra direcției în care trebuiesc orientate cercetările v-aș fi recunoscător dacă ați pune la dispoziția înaltului comandament o escadrilă de trei avioane conduse de ofițeri capabili să zboare deasupra regiunii în chestiune și la nevoie să dea sprijin și ajutor contingentelor indigene care ar putea fi atacate de către forțe străine, a căror importanță n-o cunoaștem.

Afară de aceasta, spre a asigura o colaborare mai strânsă cu serviciile noastre indigene, ar fi de dorit ca acești ofițeri să știe limba arabă și călăria, pentru a putea la nevoie însoți pe ofițerii noștri de informațiuni.

Contez pe escadrila în chestie mâine seara la Tunis.

Primiți, vă rog, domnule amiral, etc.

Gilbert de Parțial puse scrisoarea la loc și întrebă:

— Dacă nu vă supărați, d-le amiral, care va fi de fapt *roiul* nostru?

— Bănuiesc că veți avea de transportat ofițerii de informațiuni în punctele periculoase și de făcut zboruri de recunoaștere. Am pregătit în acest scop trei avioane, prevăzute și cu tren de aterizare pe roate și cu flotoare.

*) Satele arabe.

În felul acesta puteți și ameriza și ateriza. Sunt avioane de vânătoare, înzestrate deci cu câte o mitralieră automată cu tir rapid pe care pilotul o poate pune el însuși în funcțiune. Veți lua muniții suficiente și bombe lacrimogene și asfixiante. Veți lua cu dv. La Tunis trei mecanici, care vor rămânea jos dacă se cere prezența lor pentru o recunoaștere.

— Am înțeles.

— Poți pleca imediat?

— Cum porunciți, domnule amiral. Cât vom lipsi?

— Poate o săptămână, poate două luni, nu știu. Îmi închipui însă că fierberea de care vorbește raportul e fenomenul care se observă cam în fiecare an prin vremea asta. De obicei nu țin mai mult de 3 — 4 zile. Pricina e probabil sfârșitul Ramadanului sau epoca pelerinajului ritual la Meca. Te poți retrage, domnule comandant, te însărcinez să însoțești pe d. De Parțial și să-l pui în legătură cu camarazii lui de echipă.

Și amiralul, ridicându-se, întinse mâna ofițerului. — Noroc bun! și scuză-mă că te-am propus atât de curând pentru această operație polițienească, dar după cum ți-am spus, întrunești calități prea rare, pentru ca să nu fie puse la încercare.

— Îmi faceți o deosebită cinste, domnule amiral. Mă voi strădui să fiu demn de ea.

Locotenentul ieși, călăuzit de căpitanul de vas, care-l duse pe terenul de aviație, unde în jurul a trei avioane se învârtteau câțiva militari. Din grup se desprinseseră doi ofițeri.

— Bună ziua, Parțial. Ne bucurăm să fim într-o echipă cu d-ta.

— Sunteți gata, domnilor? Întrebă comandantul.

— Îndată. Luăm provizii de benzină.

Gilbert își puse repede combinezonul de aviator, puse să i se lege de umeri o parașută și sări sprinten în carlinga aparatului în fața căruia un mecanic punea aparatul de demarat, care dă impuls helicei automat. Cei

doi colegi ai lui Gilbert erau și ei la posturile lor. Căpitanul de vas întinse celui mai în vârstă dintre ei un plic și-i strigă câteva cuvinte pe care Gilbert nu le putu desluși. Locotenentul controla comenzile, pompă ulei și ridică brațul.

— Gata!...

Motorul începu să duduie. Marinarii săriră în grabă în lături din fața aripilor și Gilbert întorcând capul văzu în scaunul observatorului pe mecanicul ce-l însoțea, zâmbindu-i.

Aparatul își luă zborul, odată cu celelalte două.

În carlingă, Gilbert nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Așadar, n-avea să mucegăiască pe câmpul de aviație ci avea să se apropie repede de Gabès; văzuse pe hartă că regiunea unde trebuie că se afla Maddalena era foarte aproape de Kalaa-Matmata.

După o oră, cei trei ofițeri erau întruniți în biroul generalului comandant al forțelor expediționare de la Tunis. Acesta deschise plicul ce i-l dăduse unul din ofițeri și întrebă: — Care din dv. C locotenentul de Parțial?

— Eu domnule general, spuse Gilbert.

— Ești fiul colonelului de Parțial? A fost unul din camarazii mei din coloana expediționară din Riff. A murit ca un erou. Sper că vei fi demn de el.

— Mă voi strădui, domnule general.

Generalul apăsa pe butonul unei sonerii:

— Cheamă pe căpitanul Sandor, spuse el ofițerului care intra.

După o clipă, sosi un căpitan care avea insignele serviciului de infarmațiuni la gulerul dolmanului.

— M-ați chemat, domnule general?

— Sandor, iată pe d. De Parțial. Îl vei însoți imediat la Kalaa-Matmata. Tovarășii săi îl vor urma mai târziu. La nevoie îmi vei trimite prin telegrafie fără fir raportul cifrat. Ai noul cifru?

— Nu, domnule general.

— Poftim, iată-l. Drum bun domnilor.

Când fură în curte căpitanul Sandor se adresa noului său camarad:

— Expediția noastră nu e nicio bucurie, dragul meu. S-a cam îngroșat gluma în bled^{*)} Pun capul că alarma vine de la răsărit... din Tripolitania...

— Crezi că Italienii?...

— Sst... n-am spus asta... dar e plauzibil. În orice caz să fii cu băgare de seamă, căci suntem înconjurați aici numai de spioni.

Și într-adevăr, întorcându-se, zări un individ care mergea de-a lungul unui zid și se depărta cu mâinile-n buzunar. Gilbert alergă după el strigându-l. Individul a luat la fugă, dar tânărul ofițer era iute de picior și-l ajunse din urmă. Îi puse mana pe umăr. Celălalt tresări și bolborosi:

— Signor locotenent... lăsați-mă, signor locotenent... Nu fac niciun rău...

— Dar ce cauți aici? Ți-am mai spus că nu vreau să te văd în calea mea. Cum te cheamă? Hai, răspunde.

— Pietro Santorio... Păi... să vedeți... știam c-aveți să sosiți la Tunis și... am venit din partea verișoarei mele să vă spun... că... e bine sănătoasă.

— Ai văzut-o pe Maddalena?

Pietro minți cu nerușinare.

— Da, signor locotenent. Ne-am despărțit ieri dimineață... Am... sunt... Am sosit aseară. Era să plec din nou la Bizerte, dar adineaori v-am văzut și am venit ca să vă spun...

— A, așa! exclamă Gilbert încrezător. Bine, dac-o mai vezi, spune-i că poate voi veni s-o vad mai curând de cât își închipuie.

Pietro plecă grăbii iar Gilbert reveni la tovarășul său, spunându-i:

— E un biet calic care a venit să-mi dea vești de la o fată la care țin și care locuiește la Gabès.

— Nu-mi place mutra lui.

^{*)} Regiune muntoasă și pustie.

Cei doi ofițeri se întoarseră pe aerodrom; după ce ofițerul de informațiuni îi asigură că el va veni negreșit la Kalaa Matmata pe șosea cu camionul, Gilbert și tovarășul lui urcară în carlingă și-și luară zborul.

După două ore, Gilbert de Parțial intră în biroul afacerilor indigene care comandă toată regiunea ce se întinde dea lungul munților Matmata și până la *djebel-ul* Tebega.

În clipa când tânărul ofițer și tovarășul său intrau în curtea închisă cum sunt aproape toate curțile caselor arabe, un alt ofițer ieși val-vârtej în întâmpinarea lor.

— Alarmă, dați alarma!... D-ta ești Sandor? Bine că te gălesc... Vino repede!...

CAPITOLUL 2.

CÂND AI UN SUFLET MÂNDRU

— O telegramă pentru tine, stăpână.

Naida smulse nerăbdătoare hârtia albastră din mâna sclavei, desfăcu telegrama și citi:

Expediat bagaj avion. Teamă avarii. Verificați sosire. Pietro.

Naida¹ rămase uluită și ieși în grabă din cameră. Nu mai era timp acum să se deghizeze în berberă. Tatuajele și dispăruseră de pe chipul ei redându-i puritatea trăsăturilor; era îmbrăcată cu o bluză de mătase, pantaloni de călărie, cizme suple, purta în cap o pălărie de fetru, cenușie, care-i scotea și mai mult în relief eleganța siluetei.

Dar pe șold atârna un revolver și o cartușieră care-i dădeau înfățișare militară.

Străbătu repede curtea și ajunse într-o altă e. Imeră, unde o întâmpină comandorul Amalfi:

— Ce este?

Signor Sampieri și Benito se apropiară și ei, intrigăți.

— O telegramă, spuse Naida. Citiți-o. Și întinse hârtia.

— Înțeleg, spuse pălind colonistul, care o luase cel dintâi. E rezultatul instrucțiilor ce le-am dat fiului amicului nostru Benito. La primul indiciu că se petrece ceva anormal, era dator să ne înștiințeze imediat. Bagajul e locotenentul de Parțial, dracu să-l ia. A pornit cu avionul, așa dar din ordin oficial. Probabil la Kalaa Matmata, căci numai acolo există un câmp de aviație. Avariile s-ar prea putea să ne amenințe pe noi și nu pe el.

Comandorul Amalfi își mușcă buzele.

— Totul mergea așa de bine... A! va fi o grea luptă. Trebuie să plec imediat.

— Sampieri te va călăuzi.

— Cum dorești...

Colonistul alergă la ușă și se îndreaptă spre garaj ca să-și scoată mașina. Iar Naida se întoarce către ofițerul străin, întrebându-l încotro pleacă.

— La Ben Gardan, la frontiera Tripolitaniei. Dacă simt ceva suspect, traversez lacul Bahirat, unde așteaptă în permanență o barcă cu motor și din trei învârtituri de elice sunt peste graniță. Iar dv., dacă vă credeți amenințați, coborâți șoseaua la *bordj*-ul Movra, pe drumul care duce la Fum Tatauin. Voi fi acolo peste trei zile.

— Și explozibilul?

—, Va fi depozitat în golfulețul Bu-Şemnaz, dea lungul frontierei și mării. Va fi ușor să plecăm noaptea cu aceeași barcă cu motor, la Guran. La nevoie putem lua mai multe bărci.

— Dar șantierele...

— Trebuie să fi fost puse în funcțiune încă de acum trei zile, ți-am mai spus. Avem peste 2000 oameni care așteaptă la Uazen, dar nu putem face nimic înainte ca... evenimentul să se fi produs.

Râseră câteși trei, ofițerul, Naida și Benito, dar fără să spună un cuvânt. Apoi comandorul Amalfi își scoase mantaua și puse un veston alb, fără insigne, și pe cap o cască colonială.

— Cu bine! îi spuse Naida.

— La revedere!... și dacă sunteți luați de scurt, spuneți că sunt un turist în trecere care v-a cerut ospitalitate cât timp i se repară mașina. Dar nu știu, zău, cine s-ar putea lega de voi.

— Firește. Au destul de furcă cu agitatorii pe care i-am asmuțit în toată regiunea. Cât despre avioane, n-ar îndrăzni să treacă peste graniță și apoi am avut noi grijă

să aranjăm lucrurile cum trebuie. Toată regiunea care mărginește *djebel*-ul Nefuza „*djebel*-ul Duerat, înălțimile Uryama și *djebel*-ul Matmata, într-un cuvânt tot ținutul care se întinde la poalele acestui lanț de munți, din centrul Tripolitaniei până la Gabès e merit pieirii. Las' să piară. Noi vom ataca de la sud, unde nu se va întâmpla nimic și de unde dușmanii noștri nu se așteaptă la un atac. Totul trebuie să fie gata într-o noapte. Cred că unirea forțelor noastre din flancul drept cu cele din flancul stâng se va face la satul El Fedjed. Ne-am înțeles vasăzică. Rămâneți cu bine.

Ofițerul urcă în grabă în mașina care-l aștepta la marginea șoselei în fața casei.

— Și acum la lucru, Benito, spuse Naida după plecarea ofițerului. Știi să conduci motocicletă, nu-i așa?

— Da, dar...

— Hai, răspunde repede, spuse Naida încruntată. Nu-i timp de glumă acum.

— Vedeți că...

— Ajunge. Ai să încaleci pe mașinuța de colo și ai s-o turești la Gurin. Acolo ai să găsești pe bătrânul Naid. Ai să-i spui să dea zor. Până în trei zile șanțurile de irigație trebuie să fie terminate. Se pot promite și premii muncitorilor, că pe lumea asta tot nu vor apuca să mai fie plătiți...

— Dar...

Naida duse liniștită mâna la revolver. — Ai trei minute, Benito Santorio, să încaleci pe motocicletă și să pornești. Dacă nu, la expirarea acestor trei minute, vei avea trei gloanțe în cap. Poți alege.

— Fie, mă supun.

— Și nu cumva să încerci să ne trădezi. Ai? De altfel după două ore te urmărm. În orice caz ne întâlnim la *bordj*-ul Movra. La nevoie ne aștepți și ai grijă să pregătești tot ce ne trebuie. Ai înțeles? Ține trei mii de franci și vezi cum îi cheltuiești.

Benito îi luă în primire, cu o strălucire de bucurie în

ochi și se interesă apoi: — Dar dv. Ce aveți de gând să faceți?

— Voi porni călare cu nepoată-ta. n-ai nicio grijă, va fi mai bine păzită decât de voi toți. Am nevoie să văd în drum diferiți șefi de trib ca să le mai zgândăresc spiritele. Agitația e încă prea mică. Și acum șterge-o.

Benito urcă pe motocicletă, iar Naida îi mai strigă: — Nu uita că ai 50.000 lire dacă reușim. Și acum „noroc”.

Tânăra femeie închise poarta garajului și intră în casă.

— Fatma, strigă ea apoi pe bătrâna sclavă neagră, care se ivi tremurând în prag. Ce face fata?

— O, e cuminte ca o servitoare a lui Alah.

— Nu-ți cer părerea. E în camera ei?

— Da stăpână. Aii sade la ușă. Acum nu mai poate ieși.

— Bine. Pentru că ai fost atât de proastă cri ca s-o lași să fugă din cameră, vei căpăta 50 de lovituri de funie la întoarcerea stăpânului.

— O!

Sclava păli, dar Naida se și depărtase. Deodată aceasta întoarse capul: — Ai să pregătești două costume de călărie și ai să dai ordin să fie pregătiți trei cai. Aii ne va însoți. Plecăm. Ai înțeles?

— Da stăpână.

Tânăra femeie se întoarse în biroul ei, care dădea în curtea maură și scrise o telegramă pentru Pietro:

„Primit colete. Nicio avarie. Trimite prisosul la bordj Movra. Naida”.

Apoi chemă un servitor indigen căruia îi dădu în seamă să trimită telegramă încă în aceeași seară. Îi înmână o sută de franci. Așteptă ca ușa să se fi închis și deodată încremeni în nemișcare trăgând cu urechea. Un zgomot ușor turbura aerul călduț. Tânăra femeie se repezi în curte, făcu palma streășină la ochi și privi neliniștită cerul.

Așa de curând!...

În sfârșit în dreptul soarelui desluși un punct negru care creștea mereu; zumzetul deveni tot mai puternic. Indigenii ieșiră din case scoțând strigăte de uimire: *Hmama!... Hmama!...*

Naida ridică din umeri: — Porumbița... Asta numesc ei o porumbiță! E un vultur, imbecililor, un vultur care vă va răpi în ghearele lui!

Acum avionul se vedea bine, alb de tot, în bătaia soarelui arzător. Și sub aripile întinse se deosibeau culorile franceze. Avionul zbura la o înălțime mică și se apropia tot mai mult de pământ. Făcu de două ori înconjurul satului atât de jos încât se puteau distinge persoanele din carlingă. s-ar fi zis că aceștia voiau să vadă și cele mai mici amănunte.

Deodată din casa tihnită răsună un strigăt emoționant și tragic:

— Ajutor!... Ajutor!...

Naida tresări. Sub ochii ei la o fereastră din colțul casei, se ivise un braț gol care fâlfâia cu deznădejde o cârpă violetă ca să atragă atenția celor din avion. Avionul era în momentul acela într-o poziție încât casa tocmai se afla în câmpul lui de observație. Dar când avionul după un ocol, trecu din nou și mai jos deasupra casei, semnalul dispăruse. Cu toate acestea pilotul, cu o îndrăzneală nemaipomenită trecu la un fir de păr de terasă, dar zadarnic.

Sfidând pericolul Naida alergase în casă cu pumnii strânși, și urcase scările ca o furtună. Ușa camerei în care trebuia să fie ținută închisă prizoniera era dată de perete, iar înăuntru Maddalena se lupta din răspuțeri cu servitorul indigen Aii, care o ținea strâns în brațe, împiedicând-o astfel să ajungă la fereastra deschisă. Naida îmbrânci pe Aii și trase în grabă oblonul ferestrei cu gratii. Apoi ordonă:

— Pleacă!...

Se întoarse spre Maddalena care era albă ca varul, gata

de apărare, rezemată de perete.

— A plecat, îi spuse Naida batjocoritoare. Și când se va întoarce, noi vom fi departe de aci, Maddalena. Ai să te îmbraci imediat și ai să vii cu mine.

— Și dacă refuz?

— Am eu mijloace să te împlânzesc. Alege: două gloanțe în cap sau ascultare? Uite, număr: un, doi...

— Mă supun, spuse Maddalena cu o voce mohorâtă. Dar fii blestemată!

Naida izbucni într-un râs răgușit: — Blestemată... Draga de ea... Blestemată sunt eu de mult. E poate al o sutălea blestem care cade pe capul meu și tot trăiesc.

În prag se întoarce către Aii:

— Ai merita să fii bătut pentru că n-ai știut să supraveghezi mai bine prizoniera.

— Stăpână... vroia să doarmă. Ea însăși m-a rugat să închid ușa. Zău că n-am știut...

— Destul. Pregătește caii. Plecăm. Fatma te va înlocui.

În cameră Maddalena plângea.

CAPITOLUL 3.

SUB SEMNUL SEMILUNEI NEGRE

— Ei? ce-ați văzut? Întrebă comandantul biroului afacerilor indigene din Kalaa Matmata pe căpitanul Sandor și pe Gilbert de Parțial care se prezentaseră la birou de cum se întorseseră din acest prim zbor.

— Prea puțin, domnule comandant, replică Sandor. Am zburat deasupra unei părți din regiune...

— Și n-ați observat nicio mișcare?

— Ba da. Pela Ksar Tarsin și El Hamlia e lume multă... dar deocamdată nu s-o produs nicio demonstrație ostilă. Totuși am găsit trei lucruri suspecte.

— Și anume?

— Iată: pe drumul de la Tujan la *djebel*-ul Tadjera, am văzut o mașină mare care gonea cu o viteză nebunească. Nu prea se văd automobile pe meleagurile celea. Înăuntru erau două persoane. Cu ocheanul meu am putut distinge pe unul din indivizi. E un agitator italian. Numele îmi scapă dar am mai avut de furcă cu el în turburările de la Tunis, de acum câteva luni. Cât despre celălalt, capul îi era ascuns de o cască colonială.

— Trebuie să știm numele acestui om.

— Nimic mai ușor. Voi consulta listele și fotografiile.

— Și celălalt punct suspect?

— La est de Tujan, în direcția Aram, am văzut un motociclist care pleca spre pustiu. Nici de astă dată n-a fost cu puțință să aterizăm, pentru a-l opri. Dar cu siguranță că la Tujan e un centru de agitații și ar fi necesar să se trimită de urgență un post de jandarmi indigeni, pentru o anchetă. Dacă doriți, domnule

comandant, plec chiar astă seară acolo. Pe de altă parte, zburând deasupra satului Tujan, Parțial a observat...

— Închipuți-vă d-le comandant, interveni tânărul locotenent emoționat. La fereastra unei case am văzut o cârpă pe care un braț îl fâlfâia violent. Mi s-a părut chiar că aud strigăte de ajutor...

— Strigăte de ajutor?

— Da, așa mi se pare, răspunse Parțial. Am oprit motorul o clipă și am continuat în zbor planat. Manevra era însă foarte grea și am și trecut repede de casa cu pricina așa că a trebuit să mă înalț din nou în văzduh. Când am revenit în același loc, fereastra era închisă și n-am mai văzut și n-am mai auzit nimic.

— Ești sigur că n-a fost o manifestație de simpatie din partea unui indigen?

— E puțin probabil, domnule comandant. Nu intră în obiceiurile indigenilor... Și apoi pânza care fusese fâlfâită spre noi era o rufă. Cum să vă spun...

— E simplu, spuse căpitanul Sandor căruia, nu-i plăcea să piardă multe vorbe pentru nimic... Era un combinezon de femeie... de mătase violetă și cu dantelă.

— Cum! exclamă uluit comandantul.

— Cum vă spun, domnule comandant. Înțeleagă cine poate! Dar, oricât de elegante ar fi femeile arabe de la Tujan, încă nu poartă combinezoane de mătase violetă cu dantelă... Și de asta sunt sigur. Aveam occeanul meu de stat major și vă jur că e bun. Riscul de a ateriza era însă prea mare. Dacă ar fi însă într-adevăr un centru de agitatori la Tujane, nu ne-ar fi lăsat să plecăm teferi.

Comandantul dădu din cap: Aveți dreptate. De aci la Tujane sunt 15 km. Veți porni imediat cu o secțiune de pușcași călări și veți ocupa satul. Veți face o anchetă și îmi veți trimite o ștafetă cu vești. Veți putea recunoaște casa cu pricina?

— Da, domnule comandant.

— Bine. Plecați. Cât despre mine, voi zbura deasupra

celorlalte regiuni. Avionul d-tale e gata de start, Parțial?

— Da, domnule comandant.

Și iarăși se ridică în văzduh pasărea de oțel în faptul serii. Era grabă, căci în lipsa celor doi ofițeri; alți agenți de informație indigeni aduseseră la birou știri alarmante. Mai multe triburi indigene părăsiseră *Keisbah*-urile lor și înaintau spre sud cu cățel și purcel. Majoritatea se îngrămădeau la sud-est de Tu jad, și se îndreptau spre frontiera tripolitană, iar ceilalți urcau spre nord-est, spre Tebaga și Gabès.

În ce scop oare? Niciodată mișcările de triburi nu luaseră o asemenea proporție. Parcă ar fi căpătat un ordin să părăsească Matmata și să se maseze în dreapta și în stânga ca pentru o încercuire. Trebuia o contra-acțiune rapidă.

Soarele dispărea la orizont și se iveau luna.

Deodată în tubul acustic se auzi vocea comandantului.

— Lasă-te puțin mai jos.

În fața avionului, o gloată forfotitoare, cămile, miei, capre, vite, înconjugate de oameni, se grăbea spre sud. Avionul dădu ocol de două ori fugarilor și-și reluă zborul spre orizontul înnegrit de noaptea ce se lăsa.

După un sfert de oră, avionul zbura deasupra lui Ksar Tarsin. Străzile strâmte mișunau de o populație care se agita și striga. Pe marginea unui *ued* secăt, indigenii, strânși în jurul a trei bărbați înfășurați în burnusuri negre, răcneau amenințând cu pumnul.

— Coboară, repede. Ai mitraliera pregătită?

— Vreți să-i secerăm?

— Cine știe...

Avionul coborî tot mai jos până aproape de terasele caselor. Arabii ridicară capetele și o luară la fugă ca și cum le-ar fi fost frică să nu vadă pasărea prăbușindu-se pe umerii lor. Deodată locotenentul de Parțial, care privea uimit spectacolul, zări pe o terasă un bărbat îmbrăcat în alb, europenește, care urmărea atent avionul, și ridică brațul. Dar în același timp pilotul auzi la spatele lui un

țipăt care se pierdu în uruitul motorului. Întoarse capul și văzu pe Sandor prăbușit în fundul avionului, cu dolmanul său alb pătat de sânge.

— Bandiții! Și pe când tânărul ofițer se pregătea să zboare mai sus, auzi în dosul lui un răpăit înăbușit în timp ce avionul era prins într-o grindină de gloanțe.

„Aș jura că au o mitralieră...”

În zadar aviatorul trăgea de frâna de adâncime. Avionul nu i se mai supunea. Venea cu botul drept spre pământ. Gilbert mai încercă o ultimă manevră, dar în zadar. Avionul cobora vertiginos cu botul în jos. Tânărul ofițer închise ochii, zări ca în vis pe Maddalena, lacul de la Gérardmer, silueta albă care trăsesese în căpitan; o zguduire brutală îl zvârli înainte și nu mai știu ce se petrece cu el.

I se păru că aude țipete, ordine, apoi că e scos de sub dărâmăturile avionului și întins pe nisip. Încercă să deschidă ochii și zări vag vestonul alb al unui bărbat, care părea să dea ordine indigenilor din jurul lui. Apoi Gilbert leșină din nou.

Când își veni în fire, era culcat pe o saltea, într-o cameră joasă; ușa era deschisă și se vedea curtea interioară pavată cu mozaic în care se plimbau câțiva indigeni, înarmați cu puști. Tânărul ofițer căută să se scoale, dar nu putu. Ridică doar capul să privească în jur și își dădu seama atunci că era legat cobză, incapabil să facă o mișcare. Capul îi ardea îngrozitor și suferea de o sete cumplită. Deschise gura, încercă să țipe și căzu iar cu capul pe saltea. La lumina făcliei din curte și din cameră, recunoscă locul unde se afla: era prizonier, dar. Trăia. Încă nu era deci pierdut totul. Cu o sfortare supraomenească Gilbert încercă încă odată să se ridice gemând: *Ma... Ma...*

(apă).

Un paznic indigen îl trânti cu brutalitate la loc pe saltea și apoi se depărtă. Dar peste puțin Gilbert văzu pe

bărbatul în haine albe înaintând spre dânsul, aplecându-se și dând rănitului o ceașcă cu lapte bătut, pe care acesta o sorbi însetat. După ce Gilbert își astâmpăraseră setea, bărbatul dădu câteva ordine în limba berberă și, spre uimirea lui Gilbert, indigenii se retraseră respectuoși și închiseră ușile.

— Te simți mai bine, domnule locotenent? întrebă necunoscutul.

— Cine ești d-ta? întrebă Gilbert furios.

Necunoscutul zâmbi:

— Un ofițer ca și d-ta. Îți cer scuze pentru cele întâmplate, dar nouă nu ne plac oamenii curioși. Regret că am omorât pe însoțitorul d-tale. n-am avut intenția. Vroiam doar să ciuruiesc rezervorul de benzină și să vă forțez să aterizați. Am fost totuși nevoit să fac uz de mitraliera de pe terasă.

— Suntem în stare de război?

— Nu. Dar s-ar putea să fim în curând.

— Cine ești d-ta? repetă Gilbert.

— Numele n-are nicio importanță. De altfel ne-am mai văzut. Ai zburat deasupra mea acum două ore.

— D-ta ești bărbatul din mașină.

— Exact. Am socotit mai nimerit să-mi schimb itinerariul și să vii să te aștept aci. Știam că te vei întoarce și noi avem nevoie să fim lăsați în pace aci.

— Ești un spion.

— Îmi slujesc patria, domnule locotenent, așa precum d-ta ți-o slujești pe a d-tale. Vrei să-mi dai cuvântul de onoare că nu vei încerca să fugi?

— Nu.

— Atunci voi fi nevoit să te las în situația incomodă în care te afli. Vrei să răspunzi la întrebările mele?

— Nici asta.

— În cazul acesta vom aștepta ca foamea să-ți dezlege limba. Viața nu ți-e în pericol. Dar ai o rană superficială la cap, care te face să suferi. Ți-a fost jupuită pielea, când ai trebuit să aterizezi în mod atât de brusc.

— Ești un ticălos.

— Sunt în totul de părerea d-tale. Dacă aș fi eu prizonierul d-tale aș vorbi la fel. Dar problema nu se pune așa. Voi desface puțin strânsoarea funiilor ca să poți dormi, și mâine vei fi iar pe drum.

— Încotro?

— Asta ai să vezi. Bună seara domnule locotenent. Încă odată, sunt dezolat că te-am pus în această situație, dar războiul e război.

Necunoscutul chemă un indigen, care dezlegă pe Gilbert, încătușându-i doar picioarele cu un fel de lanț, care deși-i lăsa libertatea mișcărilor, îl împiedica să alerge. Îi puse pe masă țigări și chibrituri, întrebă dacă nu-i lipsește nimic și plecă lăsând ușile deschise.

În prag doi indigeni, înarmați până în dinți „vegheau în tăcere.

CAPITOLUL 4.

EXPLICAȚII...

În noapte, trei umbre călăreau pe pista de la Tujan la Ksar Tarsin. Trei umbre înfășurate în trei burnusuri albe, pe niște cai arabi, iuți și focoși.

...De mult se lăsase întunericul, luna era de mult în înaltul cerului și liniștea nocturnă se întindea peste munți și plaiuri. Cele trei umbre înaintau tăcute și nu se auzea decât tropotul de copite... deodată una din cele trei umbre, cea din dreapta grăi: — Aii, cât mai avem până la țintă?

— Vreo zece kilometri stăpână.

— Bine. Nu ești prea obosită, Maddalena?

Umbra de la mijloc nu răspunse și marșul continuă tăcut. Doar la răstimpuri, când umbra de la dreapta dădea în lături burnusul ei, i se vedea sclipind în mână revolverul încărcat. Din când în când, umbra de la stânga, care răspunsese adineaori, apuca de căpăstru calul umbrei de la mijloc și câteși treiele porniră în trap dea lungul munților. La un moment dat, se auzi un strigăt în noapte:

— *Barka!*

Umbra din stânga se opri în fața unui indigen care ieșise din umbra unei colibe părăsite. Călărețul și gardianul schimbară câteva cuvinte, apoi primul dădu piteni calului, ca să ajungă din urmă pe celelalte două.

— Suntem așteptați, stăpână. Domnul comandor e acolo.

— Amalfi?

— Da, stăpână. A întâlnit avionul și a crezut că e mai bine să se întâlnească cu ceilalți. Vă așteaptă cu nerăbdare. Avionul a fost doborât, unul din aviatori e mort, celălalt prizonier. Prizonierul e un locotenent din Bizerte.

Umbra de la mijloc întoarce repede capul, întrebând înspăimântată: — E Gilbert?

— Nu știu. Nu mi s-a spus numele.

— E rănit?

— Așa cred...

— Doamne!

Un hohot de plâns scutură trupul umbrei, care era să cadă de pe șea. Umbra de la dreapta dădu s-o sprijine, dar Maddalena se feri:

— Lasă-mă. Îmi ești odioasă.

Umbra din dreapta dădu din umeri.

— De, surioară, spuse apoi, nu e bine să te găsești în calea noastră.

În fața celor trei călăreți se iveau acum casele albe din Tujan. Câțiva indigeni alergară întru întâmpinarea Naidei, vestind-o că d-l comandor o aștepta cu nerăbdare, și că se afla în casa caidului, de unde urma să plece chiar în noaptea asta.

— Mă duc la el, spuse Naida. Aii, îți încredințez pe tânăra fată. Răspunzi de ea cu capul tău.

— Da, stăpână.

Umbra din dreapta alergă spre oraș. Sări de pe cal în fața unei case mai arătoase în jurul căreia arabii se strânseseră pâlcuri. La sosirea ci se ploconiră până la pământ.

— Comandorul e aci?

— Dv. sunteți doamnă? răspunse un glas îngrijorat. Victorie. A început lupta.

— Știu. Și unde ți-e prizonierul?

— Aci într-o sală specială.

— Vreau să-l văd. Sau mai bine, nu. Așteaptă.

Tânăra femeie ieși din nou și zărind pe Aii și Maddalena care o urmau, alergă spre ei:

— Du caii la grajd, Aii. Știi unde. În dreapta, în dosul clădirii. Iar tu, surioară, vino cu mine, am să-ți fac o mare bucurie.

Peste o clipă ajunse în pragul camerei unde se afla locotenentul de Parțial.

— Gilbert!

Tânărul ofițer tresări: — Maddalena. În sfârșit pricep... Ah, ticăloșii!

Cei doi tineri se îmbrățișară cu patimă.

Comandorul Amalfi zâmbi:

— Vezi bine, domnule, că nu suntem călăi. Facem și imposibilul pentru ca să vă fim pe plac. Acum dormiți liniștiți. Veți aștepta aici sau aiurea până ce vom fi ajuns Lai țintă.

Naida își mușcă buzele, dar Amalfi puse să se aducă o altă saltea și o ceașcă de lapte pentru tânăra fată. Apoi se adresă paznicului indigen: — Veghează asupra lor, iar la prima mișcare mă chemi.

— Bine, sidi.

— Și acum vino, doamnă. Am să-ți vorbesc...

Izolați în fericirea lor, cei doi tineri nici nu-și dădură seama că spioana și ofițerul plecaseră. În șoaptă, Maddalena povesti pe scurt lui Gilbert cele întâmplate. Ofițerul își dădu imediat seama de o mulțime de lucruri care pentru Maddalena n-aveau niciun sens.

— Drace, înțeleg! Vor să inunde litoralul!

— Nu mai spune!

— Cum îți spun. Mătușă-mea și colonelul Prouvayre mi-au vorbit de această idee, care datează de acum 50 de ani. Toată întinderea de la Sud de Gabès e sub nivelul mării și ar fi de ajuns să se dinamiteze o parte din faleză, ca marea să poată pătrunde prin canalul de irigație până la punctul, unde pământul e la un nivel inferior suprafeței mării. Atunci toată regiunea va fi inundată pe o lățime de vreo 80 km. Și pe o lungime de peste 500 km...

— Și în ce scop?

— Căpitanul Prouvayre, tatăl colonelului, credea că în felul acesta s-ar putea fertiliza o bună parte din deșert... Apoi proiectul a fost lăsat în părăsire, avantajii fiind prea mici față de inconveniente. Crearea golfului artificial ar fi cerut cheltuieli minime, dar ar fi despărțit în întregime Tunisia de Tripolitania. Pe vremea aceea, italienii nu ocupaseră încă regiunea, asupra căreia speram să întindem mandatul nostru. Proiectul a fost deci părăsit dar a fost ușor pentru inamicii noștri să ia cunoștință de el, căci toate ziarele din epoca aceea îl comentaseră.

De asemeni n-a fost greu să se afle cine deținea hârtiile căpitanului Prouvayre, iar Naida a combinat lucrurile în așa fel, încât să pună mâna pe dosar.

— Dar în ce scop? Ce interes au să despartă cele două țări?

— Știu eu? Oricât mă frământ, nu pot să aflu cauza. Se tem oare de imperialismul nostru? Le e teamă că vom provoca agitațiuni în Tripolitania? Ar fi absurd. În orice caz, «Iacă inamicii noștri urmăresc un scop pe care nu-l știm, trebuie să prevenim de urgență Tunisul. Cu orice preț.

— Pentru ce?

— Dar, mica mea logodnică, pentru că dacă marea năvălește brusc, cu o forță nemaipomenită, pe această câmpie făcută parcă anume să fie inundată, în zece ore va fi un adevărat cataclism. Totul va pieri sub valuri. Sute de sate nimicite. Poate cincizeci de mii de morți. Nimeni nu va putea fugi.

— Nenorociții! Dar pentru ce toate acestea? Pentru ce? Rămaseră tăcuți; apoi Gilbert spuse hotărât:

— Trebuie neapărat să fugim, Maddalena...

— Dar cum?

— Nu știu. A, da, așteaptă. Pentru mine, este cu neputință. Sunt încătușat și înainte de a face trei pași, aș

fi prins. Tu însă ești liberă și e de datoria ta să scapi țar, a de acest dezastru fără seamăn.

— Cum?

— Taci. Gardianul se uită la noi. Mă gândesc... stai puțin... Am găsit... Sst!...

Locotenentul se sculă anevoie, și se îndreaptă spre ușă chemând pe indigen în limba arabă. Acesta ezită, apoi arată fundul curții. Ofițerul insistă. Obține în cele din urmă ceea ce voia. Indigenul închise încetisor ușile și se așază în prag cu spatele rezemat de ușă, cu pușca între picioare.

Gilbert se întoarse repede spre tovarășa lui.

— I-am spus că vrei să dormi, iar Coranul oprește pe un bărbat să se uite la o femeie, chiar necredincioasă, când ea se dezbracă... Adică așa i-am spus lui, și am reușit să-l conving. Avem trei minute. Și am o idee.

Se duse la fereastră și-o deschise. Se aplecă în afară.

— De această parte nu suntem păziți și cei de aici au încredere în mine. Vei putea fugi pe aici.

— Va fi însă nevoie să ne schimbăm hainele.

Tânăra fată roși, dar șovăirea ei fu scurtă.

— Fac tot ce-mi spui.

— Uniforma mea te va ocroti măcar câteva ceasuri. Oricât de violenți ar fi cei din jurul tău, au respectul culorilor franceze. De altfel tot porți pantalonii de călărie așa încât n-ai decât să pui dolmanul peste bluză.

Maddalena făcu întocmai. Își ascunse părul blond sub chipiu și pufni în râs.

— Și acum ține actele mele. Până ce ajungi în liniile noastre, ești locotenentul de Parțial, de la baza de aviație din Bizerte.

Maddalena avea în noua ei ținută o înfățișare mândră și îndrăzneată. Dar ochii i se umplură de lacrimi.

— Dar tu? Ai să fii pedepsit.

— Ce are a face. De altfel nu cred să îndrăznească să mă ucidă. Și tot voi fi eliberat.

— Dă-mi scrisori, ceva care să dovedească că nu sunt

spioană.

Gilbert rupse o filă din carnet, scrise pe ea câteva rânduri cu stiloul și o întinse tinerei fete.

— Ține. Și acum așteaptă o clipă.

În picioarele goale, se îndreaptă spre ușă, întinse mâinile și înainte ca gardianul să poată scoate un țipăt, îl lovi cu capul de pământ ca să-l amețească. Luă revolverul și pumnalul din centironul paznicului și le dădu Maddelenei.

— Nu-l ucide.

— Fii pe pace. Nu țin să-mi agravez cazul. Leagă-l. Pune-i un căluș acum. Și haide, leagă-mi și mie mâinile la spate. Leagă-le bine. Și pune-mi și mie, înainte de pleci, călușul în gură. Nu te teme. Paznicul n-a văzut nimic. E leșinat, Bună idee, nu?

Când Gilbert fu și el legat cobză, se aplecă spre Maddalena. V

— Fetița mea dragă, ai să sari acum prin fereastră și ai să cauți să găsești un cal. Încaleci în grabă și fugi. Peste puțin și eu am să strig și am să dau indicații false despre fuga ta. Mergi mereu după soare. Du-te acum. Stai! Sărută-mă... Te iubesc... Și acum — călușul, și du-te.

Maddalena dispăru. Gilbert așteaptă ca la vreun sfert de oră apoi îndepărtă nițel călușul și văzând pe gardian venindu-și în fire și privindu-l uluit, începu să răcnească:
— Ajutor! Ajutor!

CAPITOLUL 5.

FUGA

Ajungând în curte, Maddalena începu să se orienteze, urcă pe un zid, alunecând fără zgomot de partea cealaltă și se pomeni într-o curte pietruită, la fel cu cea din care ieșise și în care dădeau o mulțime de uși. Tânăra fată se duse tiptil spre ușa cea mai apropiată ascultând cu luare aminte:

— *Rod Balek*. (Atenție).

Erau doi indigeni care-și vorbeau. Maddalena își ținu răsuflarea. Peste câteva clipe unul din cei doi bărbați se depărtă. Maddalena auzi pușca celuiilalt lovind pietrele curții. Fata trecu neobservată și ceva mai încolo găsi o ușă întredeschisă de unde răbufnea o duhoare caracteristică grajdurilor.

— Salvată!

Intră bâjbâind în grajd și mâna ei dădu peste crupa unui cal, care tresări sub mângâiere. În fundul grajdului fumega o lampă cu gaz, mascată de un stâlp. Maddalena alergă într-acolo, mări fitilul și zări într-un colț un teanc de șele. Luă fără să aleagă una din ele, o puse în spinarea unui cal, îi puse frâul și trase animalul în curte. Acum îi prindeau bine lecțiile de călărie de la Gérardmer. Apoi potrivea zăbalele, strânse chingile și încălecă.

În noaptea calmă, tânăra fată n-auzea decât gâfâitul calului, respirația ei agitată și zgomotul copitelor pe pietrișul ulicioarei. Deodată, la un colț de stradă, zări întinzându-se în fața ei pustiul fără sfârșit. Maddalena nu-și încetini galopul. Deocamdată se gândea să se

orienteze. Principalul era să ajungă cât mai departe înainte de a se da alarma. Întorcând capul să vadă dacă n-o urmărea nimeni, văzu licărind în dosul ei la lumina lunii râulețul de argint al ued-ului pe care-l străbătuse la venire.

Smuci calul de frâu și-l sili să se întoarcă. După o clipă, animalul galopa supus în albia râului în care urmele copitelor se ștergeau imediat acoperite de nămol.

Deodată Maddalena auzi departe în urma ei focuri de armă. Fuga ei fusese descoperită, dar detunăturile răsunau lot. Mai departe. Dădu pinteni calului și abia după o jumătate de oră, când fu convinsă că i se pierduse urma, cel puțin deocamdată, lăsă calul să meargă la pas.

Primele momente de exaltare trecuseră și acum își dădea bine seama, că fapta ei fusese o nebunie. Nu cunoștea regiunea și o cuprindea groaza la gândul că putea să moară de foame și de sete în acest pustiu fără margini. Aducându-și aminte de jertfa lui Gilbert și de marea misiune ce-și luase asupra-și, își stăpâni emoția și își continuă drumul. Pe cât putea să judece, trebuia să fie acum la o depărtare de vreo 15 km. De Ksar Tarsin. Când ajunse la izvorul râului, o luă pe un drum de caravane, destul de umblat, pentru ca să i se poată găsi cât mai greu urma.

Se făcu ziuă, Soarele răsări brusc, spulberând umbrele nopții și orbind pe Maddalena. Parcă și calul se simțea înviorat. Maddalena încerca acum să se orienteze pentru a putea ajunge la Kalaa-Matmata, unde trebuia să dea prima alarmă. Ajunse la o oază; calul își astâmpără setea bând dintr-un izvor limpede ce șopotea printre palmieri, iar Maddalena adună curmalele căzute din pom făcându-și provizii în buzunarele mantalei, după ce-și potolise foamea. Bău și ea apa nu prea rece, dar totuși răcoritoare.

Apoi își continuă goana. Trebuia să fie ora 5 sau 6 dimineața. I se părea că scăpase de o veșnicie de călăii

ei, căci instinctul libertății e atotputernic la toate ființele pământești. Doar grija de logodnicul ei o chinuia... Îi era teamă că în furia lor, Naida și Amalfi să nu se fi răzbunat asupra nenorocitului. Un hohot de plâns urcă pe buzele Maddalenei, care gemu: — Gilbert! Dar își luă seama și-și stăpâni nervii zdruncinați. Franța trebuia să fie acum singura-i grijă.

Când soarele fu sus pe cer, Maddalena trebui să se oprească. Un fel de toropeală o cuprinse, se clătină în șea. Căută cu ochii o oază, stăpânită de dorința irezistibilă de a se odihni. În cele din urmă zări la marginea unui pârâu câțiva palmieri anemici, care răspândeau cu zgârcenie umbră în jurul lor. În lipsă de un adăpost mai bun, tânăra fată se opri acolo, legă calul și se întinse sub palmieri cu capul culcat pe șea. Un somn greu o cuprinse.

Cât timp dormise oare? n-ar fi putut spune. O oră, poate mai mult. Deodată Maddalena auzi o voce guturală mormăind: — Domn locotent, tu nu bine stai aci. Capeți *skhana* (insolație).

Dintr-o săritură tânără fată fu în picioare, își căută revolverul și se pregăti să-și apere viața, pe care o credea în pericol. Dar în jurul ei vedea doar chipurile mirate, dar nu ostile, ale unor indigeni, înfășurați în humusurile lor albe.

— Cine ești? se adresă fata celui care o trezise. Acesta zâmbi, arătându-și dinții albi care contrastau cu chipul ars de soare:

— Sirgent Ibn ben Kedaș, domn locotent. Sirgent Kedaș din regiment 6 infanterie. În permisie la trib al meu. Dacă tu vrei vede...

Și indigenul desfăcându-și bumusul, scoase dintr-un portofel o hârtie oficială, care-i confirma spusele. Maddalena se liniști și îi zâmbi prietenos. Maddalena avusese grijă să nu-și scoată chipiul în timpul odihnei și sergentul deși se mira ce zvelt și ce mic de stat era superiorul lui, aștepta respectuos ca acesta să-i spună (în

niciun caz nu-și putea închipui că Maddalena era o femeie și apoi la *rumi*-iăștia orice ai vedea, cât de sucit, nu trebuie să te mire) cum de se găsea fără nicio escortă, într-o oază care nici nu e însemnată pe hărțile statului major. Și cu tot respectul lui pentru uniformă și galoane, Ibn ben Kedaș nu se putu stăpâni să nu-și dea cu părerea: — Tu rămas poate urmă, domn locotinent. Și nu știi acum unde te duci...

Maddalena confirmă zâmbind. — Care e postul cel mai apropiat? Te-ai putea tu duce la Kalaa-Matmata?

Indigenul bătu din călcâie.

— Infanterist bun duce acolo unde trimes locotinent. Eu iubește Franța. Dacă tu spune Kalaa Matmata, eu duce Kalaa Matmata.

— E departe?

— Mult departe. Asta nu pasă pe tine. Când tu vrei eu fiu Kalaa Matmata? Diseara?

— Dacă poți?

— Sunt Kalaa Matmata astăseară. Iau camila de la caravană și hop la mine acolo.

— Ai să dai aceste două hârtii comandantului pieței și ai să-i spui să vină imediat. Mă înțelegi? Imediat. E foarte grav.

Maddalena și subofițerul păliră în același timp.

— Agitație în *djiș*-uri?

— Da. Comandantul trebuie să vie neîntârziat. Pe aici unde ajungi? Și tânăra fată întinse brațul.

— Pe aici, repetă sergentul urmărindu-i privirea, la Bu Kedaș, trib al meu. Pe urmă la Bir Krașfa. Și pe urmă la Dehibat...

— Da, da... Și pe urmă?

— Tripoli... Italieni, *Makaș* Italieni.

Maddalena zâmbi. — Chiar acolo mă duc.

Poți să-mi dai o călăuză?

— Da, domn locotinent. Îndata.

Sergentul se întoarse dând câteva ordine scurte. Din

grupul indigenilor ieșiră doi, unul aducând sergentului o cămilă echipată, celălalt, doi cai pentru Maddalena și călăuză.

— Grăbește-te Ibn ben Kedaș, spuse Maddalena mulțumită.

— Da, domn locotinent. Dar la tine acum, ești prieten la sirgent Ibn ben Kedaș. Toată lumea primește bine la tine. Dacă cineva nu vrea ascultă la tine, tu spui la mine și eu taie capu la el. Tu acum mare șef la trib Kedaș pentru că Ibn ben Kedaș, prieten la tine, este fiu la caid de la Kedași și toată lumea ascultă.

Și cu acestea sergentul încăleca pe cămila îngenunchiată și pomi apoi călare în deșert.

CAPITOLUL 6.

VIZIUNEA DE NEUITAT

Caravana se formă la loc. Indigenii strângeau cămilele, câinii de rasa *slughi* lătrau din răspuțeri. Maddalena era uimită că Berberii nu-și manifestaseră mirarea în mod mai vehement, dar autoritatea sergentului indigen era atât de mare încât impusese tuturor tăcere.

— Tu vine, domnul locotenent.

Maddalena se întoarce. Tânărul ei călăuz se grăbea să plece. Maddalena se gândi la urmăritorii ei.

— Poți să le spui că dacă întâlnesc oameni din alte triburi, să-i îndrepte pe o pistă greșită?

Tânărul indigen chemă pe un bătrân și-i vorbește în șoapte arătându-i pe Maddalena și direcția opusă a celei pe care urma s-o ia. Bătrânul șef zâmbi făcând semn că înțelese.

— Tu poate fi liniștit, domn locotent. Ei nu ajunge la tine. Noi spune tu plecat Kalaa Matmata.

— Bine. Atunci să mergem.

După un sfert de oră ajunseră la o *kasbah* unde schimbară caii. Maddalena n-avea decât un singur gând: să vadă ce se petrecea la această frontieră misterioasă în dosul căreia se urzea o dramă cumplită. Își aduse aminte de cele auzite din gura comandantului Amalfi și a Naidei, și voia cu orice preț să împiedice groaznica trădare a tinerei femei. Toată ziua și o bună parte din noapte, mai schimbând odată caii, cei doi călăreți străbătură bledul nesfârșit. Maddalena se înfășurase într-un burnus

împrumutat de tânărul indigen și părea una cu calul; nu mai simțea nici oboseala, nu mai avea decât un scop: să ajungă la frontieră. Spre miezul nopții totuși simți că pleoapele i se închid — de două nopți nu dormise decât o oră. Spiritul ei rămânea treaz dar trupul îi era istovit. De altfel și tânărul călău părea obosit. În zorii zilei cei doi călăreți nocturni ajunseră la o colibă părăsită.

— Oprește, domn locotinent. La tine doarme. Eu veghează.

— Trezește-mă peste două ore.

— Da, domn locotinent.

Tânăra fată se întinse pe nisip și căzu, imediat într-un somn greu. Vag auzi în jurul ei șoapte, tropot de cai, apoi zgomotul unui grup care se depărta. Se trezi mult mai târziu, când soarele era sus pe cer. Spre uimirea ei văzu în interiorul colibeii dărăpănate cei doi cai legați cu o frânghie iar tânărul călăuz, treaz, pândea parcă un dușman invizibil, cu degetul pe trăgaciul revolverului Maddalenei.

— Ce s-a întâmplat? șopti tânăra fată.,

— Ei trecut.

— Cine? întrebă ea speriată.

— Ei.

Maddalena înțelese. Tânărul indigen îi explică:

— Tu dormit, domn locotinent, eu vrut vine înăuntru când auzit tropot de cai. Eu luat revolver al tău pentru trag, dacă trebuie. Știu trag. Ibn ben Kedaș învățat la mine.

— Au fost mulți?

— Pote doisprezece sau mai multe și o *buita* (fată) călare și un rumi cu haine alb și soldați cu *muk hala* (pușcă). Tu înțelege?

— Încotro mergeau?

— Unde și noi. Atunci tu ascunde și noi merge după ei.

Porniră în goană. Madalena nu se mai îndoia de fidelitatea însoțitorului ei, în schimb era stăpânită de o altă teamă: nu făcuse oare rău că nu pornise cu Ibn ben-

Kedaş la Kallaa Matmata în loc să vrea să-şi îndeplinească misiunea până la sfârşit? Dacă iar dădea peste Naida — şi nu se îndoia că „fata” observată de călăuz era duşmanca ei iar omul în alb, comandantul Amalfi — nu era oare totul pierdut?

Maddalena şi indigenul sosiră la ultimul sat barbar dinainte de frontieră, Djneien, cum îi spusese călăuzul. Străbătu ulicioarele strâmte ale satului şi se opriră în faţa unei case.

Uşa se deschise şi un moşneag frumos apăru în prag. Zărind călăuzul, păru surprins şi examinează cu oarecare nelinişte pe însoţitorul acestuia. În două-trei fraze indigenul explică prezenţa lor şi bătrânul Arab se înclină respectuos.

— Eşti la tine acasă, sidi locotinent.

Caii intrară în curte, poarta se închise fără zgomot.

— Cine eşti tu? întrebă Maddalena.

— Mă numesc Ibn ben Kedaş ca şi acel pe care l-ai întâlnit în *bled*, sidi locotinent. Sunt bunicul lui şi am slujit ca *mokihazni* în armata franceză din Maroc cu sidi colonel Prouvayre.

Tânăra fată păli şi desfăcându-şi cu un gest viu şi necugetat burnusul se îndreptă spre bătrânul arab cu mâinile întinse.

— L-ai cunoscut pe colonelul Prouvayre? Sunt fiica lui! De îndată ce rostise acest cuvânt, îl regretă, dar bătrânul arab zâmbi:

— Mi-o închipuiam, domnişoară locotinent. Eşti prea gingaşă ca să fii bărbat ofiţer. Dar asta te priveşte. Dacă eşti fiica lui sidi Prouvayre, totul aici îţi aparţine. Vino, dacă vrei să vorbeşti, vei vorbi. Dacă vrei să taci, vei tăcea.

Conduse pe tânăra fată înăuntru, bătu din palme şi de îndată două femei berbere aduseră mâncărurile tradiţionale pe tăvi de aramă. Maddalena îmbucă cu poftă.

După ce se sătură, mulțumi bătrânului, și-i spuse:

— Dacă mă trădezi vei primi o bună răsplată...

Arabul ridică mâna: — Alah e Alah. Niciodată n-am trădat pe nimeni, necum pe un francez.

— Atunci ascultă. Trebuie să-mi procuri un costum indigen și trebuie să plec cu tine. Cred că vom putea ajunge la frontieră peste câteva ore.

— Ba chiar în mai puțin de o oră, spuse bătrânul. În cinci zeci de minute.

Bine. Îmi voi pune vestminte de fată arabă, deoarece tot ai ghicit că sunt fată. Dacă vrei voi trece drept fata ta, iar călăuzul va fi fiul tău. Trebuie să văd ce se petrece acolo. Apoi fiul tău se va întoarce pentru a da alarma.

— Bine. Va fi cum poruncești.

— Și vei spune servitoarelor tale să nu sufle un cuvânt nimănui.

— Servitoarea servitorului lui Alah e mută. Nimeni nu va fi în stare să smulgă limbii ei o trădare.

După un sfert de oră ieși din cameră unde lăsase pe Maddalena și dădu câteva ordine. Un sclav aduse trei cai minunați și focoși. Bătrânul porunci să li se pună harnașamentul, îngrijii și de arme și încăleacă. Nepotul urcă pe alt cal; cel mai frumos fu rezervat Maddalenei. Când aceasta apăru în prag, îmbrăcată cu un costum arab de mătase brodată, era atât de frumoasă, cu toate că era trasă la față, încât bătrânul arab își împreună mâinile.

— Sunt bine astfel?

— Fiica lui Mahomed nu era atât de frumoasă ca tine, Alah să mă ierte. Acoperă-ți obrazul cu un văl, pentru ca soarele să nu fie orbit. Și după această declarație pompoasă, spuse tinerei fete ca să încalice.

— Să mergem, spuse bătrânul. Iată ce te sfătuiesc. Sunt Ibn ben Kedaș, fost șeic al tribului. Mă duc la Uezen, unde se petrec evenimentele, care te interesează și care nu mă privesc, dar unde pasc vitele mele. Tu vei vedea ce vei vroi, iar eu îmi voi vedea de treburile mele. Apoi ne vom întoarce dacă vrei.

— Și nu te temi că Italienii au să se lege de tine?

Bătrânul arab ridică mândru capul:

— Dacă vreun rumi ar îndrăzni să se atingă de un fir de păr al lui Ibn ben Kedaș, tot Islamul s-ar răscula pentru a-l răzbuna. N-ai nici o grijă.

Cei trei cai ieșiră pe poarta larg deschisă. Maddalena cu fața acoperită de văluri, călărea între bătrânul șeic și tânărul călăuz. Atât era de iubit și de stimat moșneagul, încât indigenii îi sărutau în drum poalele humusului. Ajunși pe câmp, caii porniră în galop. Deodată arabul apucă brațul Maddalenei și, arătându-i spre o moviliță, îi șopti: — granița.

Un indigen sta de pază cu arma-n mână. Moșneagul îi spuse câteva cuvinte și se adresă apoi Maddalenei: — Nu trebuie să te temi de nimic. Ești cu mine. Și porniră mai departe. Deodată, pe când coborau povârnișul, Maddalena scoase un țipăt înăbușit: — Privește!

În fața lor pe nisipul galben, șase contra torpiloare se înălțau imense ca niște fortărețe uriașe îndreptate spre frontieră în mijlocul pustiului nemărginit.

CAPITOLUL 7.

ORA H.

Maddalena trase violent de căpăstru calul bătrânului arab, repetând: — Privește.

Șeicul ridică din umeri: — Văd, dar nu sta aci, căci dunele de nisip au urechi și ochi. Trebuie să înaintăm. Atenție.

Într-adevăr doi soldați înarmați alergau amenințători spre călăreți, strigându-le răstit:

— Ce căutați aici?

Bătrânul arab înaintă singur în fața lor, simulând că nu înțelege întrebarea pusă în italienește și răspunse în arabă. Un interpret îi tălmăci cuvintele. Arabul întinse brațul spre sud apoi spre Uazen unde voia să se ducă. Maddalena urmărea cu inima strânsă această discuție întrebându-se cum avea să sfârșească. Se mai ivi un ofițer, apoi încă alți doi și în cele din urmă sosi cu automobilul un al treilea. Maddalena recunoscă cu groază pe comandantul Amalfi, îmbrăcat cu uniforma lui de ofițer de marină. Șeicul reîncepu discuția, vorbind autoritar. Dar Amalfi, întorcându-se către colaboratorii săi, declară:

— N-are a face, deoarece au văzut ce au văzut trebuie să-i ținem aci. Nu înțeleg cum au trecut, dar în orice caz nu vreau să plece mai departe. Bătrânul, încercuit de doi soldați, făcu semn Maddalenei și tânărului ghid să se apropie, iar apoi Arabul făcu prezentările. — Fiica mea și nepotul meu, sidi comandant.

— Bine, spuse Amalfi, fără să recunoască pe Maddalena, care avea fața acoperită. Vei fi reținut la

biroul afacerilor indigene până mâine. În caz că informațiile ce le dăduși se vor dovedi inexacte, vei fi împușcat chiar astă seară.

— *Mectub*. Așa a fost scris, spuse șeicul calm. Află, sidi comandant adăogă el cu un zâmbet batjocoritor care dispăru imediat, că șeicul Ibn ben Kedaș nu trădează niciodată.

Micul grup pomi înconjurat de soldați spre cartierul indigen; Maddalena, deși copleșită de neliniște, privea mereu în jurul ei, ca să-și dea bine seama de tot ce se petrecea. Era într-adevăr un formidabil șantier de construcții navale, construit în plin nisip. Cele șase torpiloare, aliniate, erau îndreptate cu prora spre nord-vest ca să fie luate de valuri din față. Echipe de marinari îmbrăcați în alb, încărcau chesoane, ofițerii urcați pe paserele învârteau în toate direcțiile velele înarmate și dădeau ordine ca pentru o bătălie.

Deodată Maddalena văzu ieșind dintr-o colibă dărăpănată două personaje pe care le recunoscuse cu groază: erau Sampieri și Naida. Se apropiară de Amalfi, cerându-i explicații. Acesta le răspunse în italienește cu glas tăios:

— Nu vă neliniștiți. Acest bătrân imbecil a trecut nu știu cum frontiera și a reușit să ajungă aci, dar e cunoscut prin partea locului căci vine adesea să-și vază de vitele lui. Toată lumea îmi garantează pentru el și de altfel îl pun în imposibilitate să ne dăuneze.

— Totuși...

— Ocupă-te de misiunea d-tale, doamnă și lasă-mă.

Grupul se depărtă și ajunse la primele case din sat. Peste tot domnea aceeași fierbere. Prizonierii fură duși într-o casă, ai cărei locatari încărcau ultimele mobile și lăzi pe camioanele ci' așteptau pe șosea. De altfel în întreg satul, indigenii își adunau în grabă vitele și boarfele și porneau în bejanie ca și cum vreo molimă ar fi căzut asupra cătunului, amenințând întreaga populație. Amalfi

intră într-un birou și închise ușa. Se mai auziră cuvintele lui: —* Domnule amiral, eu sunt. Restul se pierdu.

Despărțit brutal de așa zisa lui fiică și de nepotul lui, șeicul nu putea decât să schimbe cu ei priviri pline de tâlc. De asemeni schimbă câteva amabilități cu indigenii din Uazen, căpătând peste tot răspunsuri pline de respect. Apoi Amalfi ieși din birou chemând pe moșneag în cameră. Peste puțin, doi soldați luară pe Maddalena și pe tovarășul ei, care rămăseseră în curte și-i închiseră pe amândoi într-o încăpere zăbreliță și apărată de două uși bătute în cuie, în fața cărora stăteau de pază doi soldați înarmați. Indigenul se aplecă spre Maddalena.

— Domnișora locotinent, șopti el. Prietenii de la Ibn ben Kedaș spus adineaori este aci un prizonier.

— Un ofițer francez?

— Nu știu...

Maddalena tresări și șopti:

— Trebuie să fugim.

— Să fugim, sidi locotinent asta nu se pote.

— Trebuie totuși să găsești un mijloc.

— Nu există. Ba da... Nu uita că tu fiica de la Ibn ben Kedaș. Nu sufla un cuvânt și urmează-mă. Dă-mi revolver al tău. Poți fi sigură că eu întrebuițez cu folos.

Deschise poarta și dădu lămuriri în limba *sabir*, din care marinarii ce păzeau încăperea, nu pricepeau boabă. Unul din ei se duse după interpret. Respectul arătat de către toți indigenii bătrânului șeic îi impresionase și pe ei.

— Du-te cu soldat, domnișora locotinent, spuse călăuza. Am spus la el că ai păcătuit la tine și trebuie să faci baie ritual pentru că la tine ești „necurată”, nu spui nimic și nu te împotrivi la nimic. Dacă întreabă la tine ceva, taci și aștepta clipa prielnic. Un femeie nu estem bănuît.

Condusă de soldat, Maddalena străbătu o curte și ajunse la biroul dragomanului, care-i puse câteva întrebări grăbite în limba arabă.

Tânăra fată nu pricepu nimic dar dădu din cap

afirmativ. Interpretul se adresează soldatului:

— Poți să mi-o lași. O duc în camera femeilor. Și într-adevăr o conduse într-o altă încăpere, unde erau adunate câteva Berbere bătrâne. Femeile îngenunchiară în fața fiicei preferate a șeicului Kedașilor. O dezbrăcară, o îmbrăiară, o îmbrăcară din nou și-i dădură să mănânce. În acea clipă își făcu apariția o bătrână sclavă negresă, în care Maddalena recunoscuse cu neliniște pe Fatma, servitoarea Naidei.

Totul era pierdut. Dar bătrâna sclavă zâmbi fetei și nu spuse nimic; apoi se apropie de Maddalena, șoptindu-i:

— Ești iarăși prizonieră. Vezi că nu te ajută la nimic să fugi de scrisa ta.

Maddalena lăsă capul în piept; bătrâna Fatma o luă de mână și o duse într-o cameră vecină, unde pe un pat, în fundul camerei, stătea întins un bărbat. Când acesta întoarse capul spre ea, Maddalena își recunoscuse logodnicul.

— Tu? bâigui el. Atunci totul e pierdut.

Dar în câteva cuvinte, Maddalena îl liniști, povestindu-i cele întâmplate. Fatma se depărtase, lăsând pe cei doi tineri singuri. În mintea ei simplă, cei doi trebuiau să fie împreună de vreme ce amândoi erau prizonieri. Acest raționament fu salvarea lor. Gilbert de Parțial sărise în sus.

— Am găsit. Vom face tocmai pe dos de cum am făcut alaltăieri. Dă-mi costumul tău.

— Costumul meu?

— Da. Eu știu araba și voi găsi mijlocul să plec de aci.

Maddalena se lăsă convinsă și scoase humusul, vâlul, rochia și le întinse tânărului, cu un gest atât de grațios în cât Gilbert nu se putu stăpâni să n-o sărute.

— E poate ultima noastră sărutare, Maddalena, dar orice s-ar întâmpla, până la moarte ne vom fi credincioși unul altuia. Într-o clipă Gilbert se dezbrăcase la rândul lui și îmbrăcase costumul Maddalenei.

— Am s-o chem pe Fatma, care mă păzește, și am să-i spun că vreau să dorm. Tu te îmbraci cu hainele mele și te întinzi pe saltea cu spatele la zid. Pansamentul are să-ți acopere părul. Abia după un ceas au să te descopere. Și în timpul acesta eu voi fi ajuns departe.

— Te mai întorci?

— Dacă nu sunt aici încă astă seară, cu destui oameni ca să plătesc ticăloșilor acestora toate suferințele noastre, înseamnă că am murit.

Gilbert făcu cum spusese, își trase vâlul pe față, și cu un glas schimbat, pițigăiat, vorbi ceva cu bătrâna servitoare. După o clipă dispăruse. Maddalena, culcată pe saltea, nu făcea o mișcare. Dar inima îi bătea de mai-mai să se spargă.

Trecu o oră, poate mai mult. Maddalena tot nu îndrăznea să facă o mișcare și continua să simuleze somnul. În cele din urmă auzi cu groază deschizându-se ușa și câteva glasuri, între cari al Naidei, discutând cu aprindere.

— Îți spun că fiica șeicului a dispărut. A fost căutată pretutindeni. Nu e nici la tatăl ei, nici la călăuză, nici cu femeile.

— Ce tot spui d-ta? Unde să se fi dus? De altfel am șaizeci de oameni care străbat neîncetat pustiul în lung și-n lat și frontiera e bine păzită.

— Dar dacă fata e logodnica locotenentului?

— Și dacă. Nu știe un cuvânt arabă. Mi-ai spus-o chiar d-ta. Va fi prinsă.

Apoi comandantul Amalfi se apropie de salteaua pe care era culcat presupusul Gilbert de Parțial.

— Domnule locotenent, îți cer scuze că nu m-am ocupat de d-ta de aseară. Eram extrem de ocupat. Dar acum vei părăsi Uazen-ul fără o clipă de întârziere, căci lucrurile ar putea să ia o întorsătură proastă pentru d-ta.

Maddalena nu se clinti. Naida stăruie și ea:

— Haide, vorbește. Arată-ți chipul, bobocelule!

— Lasă doamnă, porunci Amalfi. E o lașitate inutilă să-ți

bați joc de un prizonier. Diseară, domnule locotenent, se adresează apoi Amalfi lui Gilbert, diseară la ora șase toată faleza de la sud de Gurant va sări în aer și apa mării va inunda terenul, mlaștinile dimprejur. La ora șapte marea va fi aci. La ora opt ridicăm ancora. La miezul nopții, contratorpiloarele noastre vor ataca noua coastă a Tunisiei și mâine Tunisul, Cetatea Albă, va fi a noastră. Ce ai de spus? Hai, răspunde, se răsti el enervat.

Maddalena se ridică, își smulse pansamentul și strigă în uluirea generală, pe când Nadia își încărca revolverul:

— Spun, că sunteți niște lași!

CAPITOLUL 8.

LA CE SERVEȘTE UN DIPLOMAT...

O siluetă albă fugea de mânca pământul de-a lungul *liedului* Mogda, salutată din o sută în o sută de metri de focuri de armă care stârneau câte un mic nauraș de nisip în jurul calului și călăreței cu burnusul alb. Puțin în urmă, soldați călări urlau parole, ordine, se opreau ca să-și încarce la loc puștile și să tragă, apoi porneau iar înainte.

Două focuri, trei focuri trase tot mai de aproape. Deodată calul fugarei fu lovit de un glonte, sări în două picioare și era cât pe ce să trântască pe călăreț. Era Gilbert de Parțial care zorea să ajungă la graniță. Era fără armă. Tânărul ofițer dădea pintenii animalului rănit, dar zadarnic: un ultim glonte lovi calul în abdomen. Nenorocitul animal se prăbuși iar Gilbert se rostogoli și el în nisip.

— *Avanti! avanti!* răcneau urmăritorii.

Tânărul ofițer rămăsese inert cu brațele cruce. Corbii se năpustiră asupra lui mai repede ca oamenii. Un grănicer zvârli pușca și alergă spre el. Când ajunse, tresări. Dar era prea târziu. Gilbert îl înșfăcase de centiron, îi smulse revolverul și-l lovi cu el în frunte pentru a-l ameți. Apoi îl apucă cu o forță herculană, ținându-l ca un fel de scut împotriva urmăritorilor și cu revolverul în mână urcă de-a rândăretelea duna. Căzu un inamic, căzură doi, un al treilea se rostogoli în nisip. Gilbert știa să țintească. Ajunse în vârful colinei.

— *Avanti!...*

Dar Gilbert cu o sforțare supremă aruncă trupul

bărbatului leșinat asupra celui mai apropiat dintre agresori, făcându-l să se poticnească. În acest timp, Gilbert alerga ca vântul de vale pe povârnișul dunei. Ajunse teafăr la graniță. Următorii se opriă o clipă șovăind. Nu știau ce să facă. Nu aveau permisiunea să treacă frontiera și riscul era mare. Totuși doi - trei călăreți, mai îndârjiți se lăsară să alunece de vale.

Gâfâind, în picioarele goale, — pierduse papucii femeiești — stânjenit de costumul de împrumut, tânărul ofițer simțea că-l părăseau puterile. Dar atunci auzi în fața lui glasuri care strigau în franțuzește:

— Stăi! Arma la ochi! Foc!...

Gilbert abia avu timp să se arunce în nisip. O salvă de foc trecu pe deasupra capului lui și în același timp blesteme din lagărul urmăritorilor lui. Tânărul fu înconjurat cât ai clipi de soldați algerieni. Ofițerul acestora privind strania lui deghizare, îl întrebă aspru:

— Cine ești?

— Gilbert de Parțial, locotenent aviator.

— D-ta ești? Păi de două zile te tot căutăm.

— Trebuie să ne grăbim, spuse Gilbert într-un suflet. Peste două ore va fi poate prea târziu.

Și cu cuvinte întretăiate explică salvatorului lui cele ce se petreceau. Ofițerul, un bătrân căpitan cu mustața albă, răspunse:

— Ai dreptate. Am tot ce ne trebuie.

Fluieră strident și restul detașamentului, care aștepta într-o colibă părăsită, sosi în pas alergător la fața locului. Ofițerul ordonă:

— Montați antenna T. F. F. Repede!

— Dați alarma, gâfâi Gilbert, căzând leșinat pe nisip.

Trei oameni îl ridicară. Când deschise ochii era întins pe o mână de paie, la umbra unei *kasbach*. Dădu în lături bidonul cu apă rece ce i se întindea și se întoarse către ofițerul care cu casca la ureche trimetea în cele patru vânturi destăinuirile extraordinare, pe care i le făcuse

Gilbert.

— Alo? da? ați descoperit la Guran un bătrân Arab și un Italian? Da... Lăzile cu explozibile au fost scufundate în mare? Bine... Nu mai e, așa dar, primejdie... Ce avem de făcut? Să intrăm în Tripolitania? Bine, de vreme ce vă luați răspunderea. Italianul a făcut mărturisiri... Perfect... Vom fi acolo în chiar astă scară.

Scoase receptoarele, pe care radiotelegrafistul le puse în lada cu aparatul de emisiune și de recepție și în timp ce oamenii demontau antena, bătrânul ofițer se adresa tânărului său camarad: — Poți să umbli?

— Da. Nu ți-am spus totul. Logodnica mea e acolo. Vreau... Vreau s-o salvez.

— Am aci patru sute de oameni, zece mitraliere și un tun de câmp. Adversarii noștri trebuie să nu bănuiască nimic. Agentul lor, care aducea instrucții de la Uazzen a fost arestat. Diseară vor fi cu toții în fața Curtii marțiale.

— Dar vai...

— Noi ne vom continua drumul spre sud, ocrotiți de dune. Nu vom putea fi văzuți în defileul djebel-ului Duirat prin care mergem, decât dacă două avioane dușmane vor zbura deasupra noastră. Dar tovarășii d-tale care au plecat de la Bizerte odată cu noi; trebuie să-și ia zborul peste câteva clipe. În curând ne vor apăra de departe împotriva oricărui atac. Vom ajunge astfel la frontiera tripolitană la Uazzen. Vom fi acolo noaptea, destul de târziu pentru ca adversarii noștri să nu se aștepte la nimic, convinși că marea va năvăli peste nisipuri. Vom împresura satul ajutați de o escadrilă, cerută de urgență de la Bizerte.

— Să plecăm, spuse Gilbert sculându-se. Sunt gata. Numai să nu ajungem prea târziu!

Un detașament de soldați își înșeaua caii. Tânărul ofițer îmbrăcat acum cu o uniformă ostășească dată de căpitan, încălecă. După zece minute, în kasbah nu mai rămăseseră decât câteva paie. Bătrânul căpitan călărea în fruntea detașamentului alături de Gilbert, a cărui

nerăbdare abia o putea ține în frâu. În două rânduri întâlnind câte o apă, se opriă să lanseze radiotelegrame. A doua oară căpitanul declară:

— Avioanele sunt la Bir Fantasia. Pe la ora 8 când se va fi lăsat întunericul își vor lua zborul pentru a veni în ajutorul nostru.

Soarele era pe asfințite când ofițerul se mai opri odată pentru a organiza atacul. Peste o jumătate de oră dominau deșertul, în fața Uazenului.

— Înainte băieți! Acu'i acu'!

Și căpitanul coborî în goană panta, urmat de Gilbert și de detașamentul de călăreți cu pușca încărcată, — în timp ce mitralierele făceau un ocol ca să atace satul din flanc, odată cu tunul ce luase poziție pe creastă.

În lumina palidă a lunii cele șase contratorpiloare se înălțau pe nisip cu o înfățișare fantasmagorică. Nu se auzea niciun zgomot totul era calm. Deodată, dintr'oturelă de observație, se auzi un strigăt — *Avertite!...* (Atenție).

Căpitanul își strânse oamenii. — Înainte!

Cât ai clipi ajunseră lângă vapoare, și descălecară ca să se arunce la asalt. Fură salutați de un nou strigăt: — *Fermatevi!..* (Opriți-vă).

Dar nu mai era timp. Cu avânt înfocat cei patruzeci de francezi urcară scările de fier și se năpustiră cu baionetele și revolverele asupra marinarilor uluiți și incapabili să reziste, majoritatea neînarmați. În câteva minute cele trei vapoare fură ocupate. Gilbert, care făcuse o razie rapidă prin sat, însoțit de câțiva oameni, văzuse că acolo nu mai era țipenie de om. Se întoarse la contratorpiloare. Soldații și ofițeri din corpul de debarcare dușman erau parcați, dezarmați, jos pe plajă, sub supravegherea câtorva francezi cu arma la ochi.

Gilbert nici nu se uită la prizonieri, ci cu revolverul în mână coborî în inima vaporului îmbrâncind pe cei care-i stăteau în cale, și urlând cu disperare:

— Maddalena!

O chemare îi răspunse. Glasul ei îl călăuzi, împinse o poartă de fier și se văzu într-o sală unde se aflau comandorul Amalfi, amiralul și alți doi ofițeri. În fața lor tânăra fată și doi Arabi așteptau decizia supremă.

Dar la vederea noilor veniți, ofițerii de marina se turburară și se sculară în picioare.

— Ce înseamnă asta?

Gilbert înainta și le strigă cu un glas biciuitor: — Sunteți prizonieri de război, domnilor.

— Cu ce drept?!

— Supuneți-vă. Vasele dv. Sunt în mâinile noastre și dacă opuneți rezistență — ascultați!

Prin boitele de oțel se auzi zbârnâitul dător de groază al motoarelor escadrilei. Amalfi izbucni într-un râs sălbatic. — Ți-ai făcut socotelile fără marea. Peste zece minute voi veți fi în mâinile noastre.

— Ba te înșeli. Complicii d-tale sunt arestați. Proiectul d-tale e dat pe față, totul s-a isprăvit pentru d-ta!...

Ofițerii păliră, apoi Amalfi plecă deprimat capul, bolborosind: — Bine domnule, mă predau. Vii la timp. O clipă mai târziu logodnica d-tale ar fi fost executată.

Urcară toți pe punte. Pe bordul celorlalte crucișătoare se vedeau soldații francezi. Din ordinul căpitanului se aprinseră luminile. Avioanele escadrilei de ajutor aterizau pe rând. Nu se trăsese niciun foc de armă.

Deodată ateriză un ultim avion, pilotul sări din carlingă și urcă într-o goană nebună pe punte răcnind: — *Sentite!* (Ascultați).

Amalfi se întoarse cu o speranță în suflet spre aviator. Acesta întinse un plic și se prezintă: — Căpitanul Dolfi de la statul major din Tripolis. Citiți.

Amiralul Amalfi rupse tremurând plicul, citi câteva rânduri pe care le întinse apoi mut lui Gilbert și căpitanului. Descifrară.

— *Oficial. Paris către Roma și Roma către Paris. Toate*

ostilitățile interzise. Comisiunea va judeca delictele. Tribunalul din Haga a fost avertizat. Sunt prevăzute indemnizații. s-a hotărât ședința extraordinară a Ligii Națiunilor. Trupele franceze să-și reocupe posturile. Crucișătoarele să fie dezarmate. Instrucții urmează. Interim.

Căpitanul își mușcă mustața.

— Păcat. Toți diplomații ăștia sunt niște dobitoci. Vă salut, domnilor.

Peste o oră torpiloarele fără de glorie dormeau în deșertul imens și tăcut.

EPILOG.

— Să cred că ești aci, Maddalena?

— Da, Gilbert, iubitul meu.

Cei doi tineri, în sfârșit unul al altuia după atâtea grele încercări, se țineau strâns îmbrățișați sub cerul albastru al Rivierei. Doamna de Prouvayre îi priveau zâmbind.

— Doriți ziarele, domnule căpitan?

O ordonanță întinse o gazetă ofițerului care fusese înaintat în grad. Gilbert o desfăcu, și deodată încruntă din sprâncene arătând logodnicei lui trei informațiuni:

„S-a vărsat Băncii Franței o sumă de 20 milioane aur cu titlu de indemnizații pentru incidentele tunisiene.

„Trei italieni indezirabili: Santorio, Pietro și Sampieri au fost condamnați la 10 ani închisoare la Alger”.

„Căpitanul de vapor Amalfi a fost condamnat la 5 ani fortăreață. Complicea lui, o femeie, a fugit”.

— Ei spuse d-na Prouvayre, fără victime nu se poate...

---- SFÂRȘIT ----